

SEÇKİNLER

Ahmet Köse

www.akose.org

AHMET KÖSE
SEÇKİNLER

İstanbul 1. Baskı 2019

Sayfa Uygulama: Hasan Demir

Yayınevi Sertifika No: 13699

Kapak Tasarım: Sercan Aslan

Baskı-Cilt: Yön Matbaası

Davutpaşa Cad. Güven İşmerkezi B Blok No: 366

Topkapı-İstanbul

Matbaa Sertifika No: 12573

ISBN:

Bu kitabın telif hakkı yoktur. Dileyen herkes bu kitabı orijinaline sadık kalmak kaydıyla çoğaltabilir, paylaşabilir, yayımlayabilir.

Allâh Rasûlü'nün insanlığa bağışladığı ilmin karşılığı olmaz.

KİTSAN KİTAP

BASIN YAYIN DAĞITIM LTD. ŞTİ.

Ticarethane Sokak No: 41/3

Fatih/Sultanahmet/İSTANBUL

Tel: 0212 513 67 69 Faks: 0212 511 51 44

www.kitsan.com

Doğrusu biz onlarda, gerçek vatanlarını (hakikat boyutunu) hatırdâ tutarak yaşama sâfiyetini açığa çıkardık.
(38.Sâd: 46)

Kesinlikle Onlar bizim indîmizde seçilmiş Mustafalar'dı
(süzülüp arındırılmış – saflaştırılmış – sâfiye). (38.Sâd: 47)

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	7
GİRİŞ	11
BÖLÜM 1 VÂRİS	21
BÖLÜM 2 DÖNÜŞÜM MÜCADELESİ	41
BÖLÜM 3 MÜJDE.....	47
BÖLÜM 4 YENİ BİR NESİL.....	63
BÖLÜM 5 TÛR'DAKİ HAKİKAT.....	75
BÖLÜM 6 VAAT EDİLEN "CENNET"	93
BÖLÜM 7 SÛRENİN DEVAMI	101

ÖNSÖZ

Yaşamını sonsuzda devam ettirecek olan insanın Dünya'daki varoluş amacı nedir?

İnsan macera peşinde koşmak için gelmemiştir Dünya'ya!.

Evrenle aynı özden meydana gelen insan, öncelikle özünü bilmesi için vardır.

Efendimiz Aleyhisselâm evrensel özü(müzü) “**Allâh**” ismiyle açıklamış; niteliklerine ise “**Esmâ ül Hüsnâ**” ile işaret etmiş; ve bizleri özümüz olan Allâh'a kulluk etmekte olduğumuzun farkındalığıyla yaşamaya davet etmiştir.

“**Nefslerinizde (Benliğinizin hakikati)! Hâlâ görmüyor musunuz?**” (51.Zâriyat: 21) âyeti, Yaratıcı ilim ve kudretin ötede bir tanrı (dışsal güç) değil; varlığın özündeki tekil hakikat olduğunu vurgular. O tekil varlığın manalarının holografik bir projeksiyonu olarak meydana gelen evren ise bütünsel (holistik) bir yapıya sahiptir.

“**Onu tesviye edip** (beden ve beyini kemâle erdirip), **ona Ruhumdan** (Esmâ mânâlarımın özelliklerinden) **nefhettim**

(üfledim)” (Hicr:15/29) âyeti, insanın beyinde evrensel tekilliği hissedip, o şuurla yaşama potansiyeli olduğuna işaret eder.

Kendini bedensel varlık kabul eden, beyin esas potansiyelini bastırarak bilincini dar bir dünya algısı içine hapseder. Buna mukabil kendini Allâh’ta tanıma yoluna giren ise beyinin bilinmeyen potansiyellerini harekete geçirerek, şuurun aşkın yaşamına kanat çıkar.

İnsan beynindeki bu yüksek bilgi dönüşümü, Efendimiz Aleyhisselâm’ın **“ölmeden önce ölünüz”** diye buyurduğu, kişinin bedensel algı kısıtlamalarından kurtulup evrenselliğe doğumudur.

Efendimiz Muhammed Aleyhisselâm’ı anlama ve O’na iman etme lütfuna eren **seçkinler**, bedenlerinin çekim gücünden bilinçlerini kurtarıp, koza dünyalarının sınırları dışındaki evrensel gerçeklere açılmış; bedenleriyle aramızda, bilinçleriyle **“cennet”**tedirler.

Onların cenneti, Allâh’ın Rasûlüne tâbi olanlara vaat ettiği, Velâyet açılımının getirdiği bir keyfiyettir.

Öyle bir keyfiyettir ki, **“Allâh, (vaat ettiği) cennette hiçbir kulağın işitmediği, hiçbir gözün görmediği, hiçbir dimağın düşünemediği şeyler yarattı kulları için.”** (Sahih Hadis)

İşte o seçkin kullar, (yaşadıkları **“cennet”** boyutundan) beyinin üst düzey çalışma kapasitesiyle keşfettikleri derin varlık sırlarından bizlere haber getirirler.

Seçkinlerin derin varlık sırlarından haber getirerek, konusu-

na göre insanları müjdelemeleri ya da uyarımları Kur'ân'da **Risâlet**; müjdelenen veya uyarılan konularda insanları harekete geçirmeleri (neyi yapıp, yapmama konusunda bilgilendirmeleri) ise **Nübüvvet** olarak tanımlanmış ve bu tanıma göre de bu zevat **Rasûl** veya **Nebi** vasıflarıyla anılmışlardır.

Evet, “**Seçkinler**” ismini verdiğim bu kitabımda, seçkin yaratılışının farkına varan insanların, Kur'ân'da “**cennet**” ismiyle misal yollu tarif edilen aşkın yaşam hâllerinden bahsedeceğim.

Kur'ân'da anlatılan Rasûl ve Nebilerin kıssaları, seçkinlerin aşkın yaşam deneyimlerinden yansımalarıdır. Bu kıssalar bizlere fikir ediniş, seçkin yönümüzle kendimizi tanıyalım diye anlatılmıştır. İşte bu kitabı, öncelikle bu konuya ışık tutması için yazdım.

Kitabımın çıkış noktası **Meryem sûresidir**. Kitaptaki bölümler, birbirini tamamlayan konulardan oluşmaktadır. Kitabın ana mevzusu ise **Vahdet**'tir (varlığın TEKLİĞİ). Çünkü insanın seçkin yaratılışının gereğini yaşaması, ancak varlığın tekil bir yapı olduğunu idrak etmesiyle mümkündür. Bunu az çok anlamış olanlar, belki de bu kitapta yazdıklarımı anlamakta güçlük çekmeyecekler. Fakat bu konuda bilgisi olmayanların zorlanacaklarını düşünerek, gerekli ön bilgiyi edinmeleri için Üstadım Ahmed Hulûsi'nin “**Hazreti Muhammed'in açıkladığı ALLÂH**” kitabını okumalarını öneririm.

Tabi ki bu kitapta yazdıklarım benim kişisel görüşümdür ki kimseyi bağlamaz. Bu kitabı yazma amacım, Rasûl, Nebi ve Velî'lerin aşkın yaşamlarına dair bir sevgi ve merak duygu-

su uyandırıp, okuyanda konuyu etrafıca araştırma arzusunu harekete geçirmektir. Aksi taktirde bu kıssalar, bizim için bir hikâye olmaktan ileri gitmez ve kıssadan hisse almak yerine hikâyelerde kendimizi kaybeder, velhasıl hayallerle avunmaya devam ederiz.

Allâh bizleri boş hayallere kapılıp, seçkin yaratılışımızın gereğini yaşamaktan mahrum etmesin.

Allâh muînimiz olsun.

Waalwijk, 23-06-2019

GİRİŞ

Kur'ân âyetleri **muhkem** (açık-net anlaşılır hükümler) ve **müteşabih** (benzetme-işaret yollu anlatım) olmak üzere ikiye ayrılır.

Muhkem âyetlerin manası açık olduğundan yoruma ihtiyacı yoktur.

Müteşabih olanlar ise vahiy destekli bir kavrayışın benzetme yollu anlatımı olduğundan, ancak kendisine yüksek tefekkür gücü bahşedilmiş zevat tarafından anlaşılıp açıklanabilir.

Bu husus Kur'ân'da şöyle bildirilmiştir: “**HÛ'dur; ki sana inzâl ettiği BİLGİ (Kitap) işaretlerinin bir kısmı muhkemdir** (açık – net anlaşılır hükümler ihtiva eder), **bilginin (Kitabın) anası – temelidir; diğerleri de müteşabihâttir** (teşbih – misal benzetme yollu anlatım). **Kalplerinde zey** (art niyetli, olayı saptırmak isteyen düşünceye sahip) **olan kişiler, fitne amaçlı tevilini** (yorumunu – neye işaret ettiğini) **yapmak üzere müteşabih olanlarıyla hükmederler.**

Bunların tevilini (kesin olarak ne kastedildiğini) **ancak Allâh bilir**. İlimde Rasih olanlar (derinlikli düşünenler): **“İman ettik, onların tamamı Rabbin indîndendir”** derler. **Öze ermişlerden** (Ulül Elbab) **başkası bunu anlayamaz.”** (3.Âl-u İmran: 7)

Evet, müteşabih âyetlerin kesin olarak neye işaret ettiğini öze ermişlerden başkası anlayamaz. Bundan dolayı vahye dayalı bildirimlerin anlaşılmasında insanlığın daima Rasûl ve varislerin yol göstermelerine ihtiyaçları olmuştur. **“Ey iman edenler! Allâh’tan korunun; O’na yakîn edinmenizi sağlayacak vesile isteyin ve O’nun yolunda aziymle gayret edin ki kurtuluşa eresiniz.”** (5.Maide: 6) âyeti buna işaret eder.

Oluşumun hakikati ve sistemi gerçeklerini işaret diliyle anlatan Kur’ân’ın üzerimizdeki hakkı, onun doğru anlaşılmasıdır. Bu husus Yûsuf sûresinde muhkem (açık) bir dille şöyle belirtilir: **“Kesinlikle biz Arapça Kur’ân (OKUnası, kavranılası metin) olarak inzâl ettik Onu, aklınızla değerlendiresiniz diye.”** (12.Yusuf: 2)

Malum olduğu üzere Efendimiz Aleyhisselâm’a gelen ilk vahiy **“İKRA”**, yani **“OKU”** emridir. Arapça’da yazılı bir metni okumanın karşılığı **UTLU** (tilavet) olup; **İKRA** ise yazılı bir metni okumanın ötesinde, **“işaretleri çözmek”** anlamında kullanılır. Dolayısıyla **Kur’ân OKUMak**, oluşumun hakikati ve sistemi gerçeklerini lisansüstü diyebileceğimiz bir şekilde kavramaktır. Bu da ancak Cebraîlî kuvvenin vahyi veya ilham ve sezgi gücüyle mümkündür.

Tilavet ise kişinin anlayışına göre Kur’ân okumasıdır. Bu-

nun neticesinde herkes kapasitesince Kur'ân'dan farklı şeyler anlamış olur. Halbuki Kur'ân tilaveti, **İKRA** emri doğrultusunda olmalıdır, ki buna ”**tertil**” denmiştir.

Tertil; Kur'ân'ı usul ve kaidesine göre, acele etmeksizin üzerinde dura dura anlaya anlaya okumaktır. **“Onu okuduğunuzda, Onun okumasına tâbi ol.”** (Kıyamet: 18) âyeti bu hususa işaret eder. Yani **tertilden maksat, Kur'ân'ı kendi (beşerî) anlayışımıza göre değil, Efendimiz Aleyhisselâm'ın tilaveti üzere okuyup anlamaya çalışmaktır!**

Efendimiz Aleyhisselâm; **“Her ayetin bir Zahir'i (açık anlamı) ve bir Batın'ı (derin anlamı) vardır... Her Harf'in bir hadd'i ve her hadd'in bir matla'ı vardır...”** buyurmak suretiyle, bizlere Kur'ân **OKU**maya (çözümlemeye) dair önemli bir ipucu vermiştir.

Bir başka açıklamasında ise **Kur'ân'ın yedi harf üzere inzâl olduğunu** belirten Efendimiz Aleyhisselâm, Kur'ân'a olabildiğince kapsamlı bakmamız gerektiğini de anlatmaktadır.

Şöyle ki... Kur'ân dilinde **KİTAP**, *oluşumun hakikati ve sistemi gerçeklerini ihtiva eden* **“BİLGİ”** demektir; **HARFin** anlamı da o bilgiyi anlamayı sağlayacak **ANLAYIŞ**tır (bakış açısı).

HARFin zahir anlamı konuşulan dildir. Çünkü harfler kelime ve sözcüklerin temel yapı taşlarıdır ve bilgi kelime ve sözlerle ifade edilir. Arapça'yı anlamazsak, o dil ile açıklanmış Kur'ân bilgisine nasıl ulaşırız?

HARFin batınî anlamı ise yedi nefis mertebesine (anlayış

düzeyine) tekabül eder, ki her mertebe Kur'ân hikmetlerine açılan ayrı bir penceredir. Zira yaratılmış her birim bu yedi nefis mertebesinden birinde seyrederek ve Kur'ân ifadesiyle **“herkesin O'na dönen bir vechi vardır.”** (2.Bakara: 148)

Şahî Velâyet Hz. Âli'nin k.v. bu hadise dayalı olarak söylediği; **“Bana bir harf öğretenin kırk yıl kölesi olurum...”** sözündeki **“kırk yıl”** ifadesi, olgunluğun simgesidir. Yani, **“Bana bir HARF öğretenin kırk yıl kölesi olurum...”** ifadesi: **“Bana (beni Kur'ân sırlarına erdirecek) bir anlayış kapısı açanın, açtığı anlayış bende olgunlaşana kadar onun ilmî kişiliğinden yararlanırım...”** anlamında söylenmiştir.

Ben, senelerdir Üstadım Ahmed Hulûsi'nin öğretilerinden yola çıkarak Kur'ân dilini anlamaya çalışmanın büyük faydalarını gördüm. Üstadımın **“Allâh ilminden yansımalarla Kur'ân-ı Kerîm Çözümü”** kitabının bitmesi üzerinden iki yıl geçmişti. Kendisini ziyaret ettiğimde bazı Kur'ân ayetlerini beyin bilimiyle açıkladıktan sonra, **“Bak, istersem komple Kur'ân'ı beynin çalışma mekanizması üzerinden de açıklayabilirim. Bu kitap (“Kur'ân-ı Kerîm Çözümü”), Kur'ân'ın sadece bir derinliğidir..”** dedi.

Üstadımın bu sözleri bana derinden tesir etti. Çünkü beynin biliminin, Kur'ân sırlarında derinleşmeyi sağlayan bir **HARF** (anlayış) olduğunu fark ettim.

Neden öyle olmasın ki!?

Kişi birazcık bilimden nasip aldıysa eğer, bunda şaşılacak bir şey görmez.

Eskilerin “**âlemin aslı hayaldir**” dediği; “**beynimizin içinde oluşan hologram (hayal) bir dünyada yaşadığımız**” konusu, günümüzde tartışmaya yer bırakmayacak bir biçimde ispatlanmış bilimsel bir gerçektir.

Günümüz dünyasında insanı tanımak için beyni anlamak nasıl bir zorunluluk haline gelmişse; aynı şekilde yaşamın gerçeklerinden bahseden Kur’ân ve Hadislerdeki işaretleri deşifre etmek için beyin biliminden yararlanmak, akli başında bir insan için kaçınılmaz bir hâl almıştır.

Rabbimin lütfuyla “**beyin bilimi ışığında Kur’ân ve Hadislere bakma...**” görüş açısı edinerek “**Kırk Hadis**”, “**Uyanış**” ve “**Oluşum**” isimli kitaplarımı yazdım. Bu kitabımı da aynı görüş açısına dayalı olarak hazırladım.

Ø

Gelelim kitabın konusuna...

Meryem sûresinin başındaki harflere **Huruf-u Mukatta**’a denilir. **Huruf-u Mukatta** müteşabihattan (vahiy yollu erilen hususî ilimlerden) olup, beşer aklının kavrayamayacağı gerçeklere işaret eder.

Sûre başlarındaki bu harfler, o sûrenin özünü teşkil eden çekirdeği gibidir. Sûrenin kendisi ise öz bilginin tenzilidir (bölüm bölüm açığa çıkarılmış hâlidir). Özün bilinmesiyle sûrenin şifresi çözülür. Belki de sûrenin kendisi, özdeki bilgiyle şuurlanmaya sebeptir.

İsminden anlaşılacağı üzere **Meryem sûresi**, Meryem Aleyhisselâm ile açıklık kazanan bir hakikatten bahseder. O halde sûre başındaki harfleri bu hakikatin ruhunu oluşturan bil-

ğinin işaretleri olarak ele alabiliriz.

Sûre başındaki harflerle ilgili olarak Efendimiz Aleyhis-selâm şöyle buyurmuştur: “**Kâf’ın, Hâdi’sin yâ Âlimi Sâdık...**”

Yine bununla ilgili olarak Hz. Âli k.v.’nin: “**Ey Kâf, Ha, Ya, Ayn, Sad beni bağışla...**” diye dua ettiği rivayet edilir.

Ashabtan İbni Abbas r.a. **Meryem sûresinin** ilk ayetindeki harfleri şöyle tevil etmiştir:

KÂF = El Kâfî’den

HA = El Hâdî’den

YA = El Vâkî’den

AYN = El Alim’den

SAD = Es Sâdık’tan ibarettir.

Şeyh-i Ekber Muhyiddin Arabî k.s. “**Tefsir-i Kebir**”inde bu harflere şöyle açıklık getirir:

KÂF harfi, Zekerîyya’nın zayıflığının ve ihtiyarlığının gerektirdiği **el Kâfî** ismine;

HA harfi, Allâh’ın ona yönelik inayetinin, istediği şeyi onun için irade etmesinin gerektirdiği **el Hâdî** ismine;

YA harfi, akrabalardan korkmasının gerektirdiği **el Vâkî** ismine;

AYN harfi, sebeplerin olmadığı izhar etmesinin ge-

rektirdiği **el Alim** ismine;

SAD harfi de vaadin gerektirdiği **es Sâdik** ismine işarettir.

Benim bu işaretlerden anladığım ise özetle şöyledir:

KÂF (El Kâfi): Allâh ismiyle işaret edilen evrensel özün ilminde vücud bulan her birim, O'nun özellikleriyle kaim ve gayrından münezzeh kılınmıştır. Dolayısıyla bize isabet eden dışsal veya içsel her türlü nimet veya musibet; Allâh'ın hakkımızdaki takdirine dayalı bir biçimde, evrenin enerji planından (Çekim Yasası gereği) üzerimize çektiğimiz dalgalarla ulaşır.

Burada anlaşılması belki zor olan husus şudur...

TEK bir VARLIK, çokluk algısı içinde kendi özelliklerini seyretmektedir. Bu seyirde her birim kendine özgü bir programla (kaderle) yer aldığı evrende, aynı zamanda bütünsellikle uyumlu bir işleve de sahiptir. İşte burası anlaşılırsa eğer, gerçekte bireysel anlamda bir kaderin olamayacağı; tek bir aklın tasarımı olarak meydana gelen evrende, kaderin de tek olabileceği rahatlıkla anlaşılacaktır.

HA (El Hâdi): Beyindeki iman kuvvesinin (epifiz), kişiyi evrensel gerçeklere karşı duyarlı hâle getirmesi özelliğidir.

Epifiz, derin varlık bilgilerini ihtiva eden yüksek frekansların beyne geçiş kanalıdır. Bu yüksek frekanslara dinde "**iman nûru**" denmiştir. Epifiz kanalı üzerinden beyne geçiş yapan bu yüksek frekanslar, beyin titreşimini yukarı

çekerek ilâhî varlıkla rezonans meydana getirir. Bu sayede kişi “**özün bilgisiyle seyretme**” diyebileceğimiz bir görüş açıklığı edinir.

YA (El Vâkî): İnsanın yüklenmiş olduğu (genlerinde taşıdığı) **hilâfet** (Velâyet açılımı - Allâh'ta kendini tanımanın aşkın getirileriyle yaşama) özelliğinin, hak etmeyenlerin ele geçirmesine karşı korunmakta olduğuna işaret etmektedir.

İnsan genindeki bu özellik, ancak onu değerlendirebilecek olgunluğa (bilinç durumuna) gelindiğinde tetiklenip açığa çıkacak bir potansiyel olduğu için Kur'ân'da “**emanet**” denmiştir.

Muhakkak ki biz o Emaneti (Esmâ şuuruyla yaşamayı), **semâlara** (benlik bilincine), **arza** (bedene) **ve dağlara** (organlara) **önerdik de, onu yüklenmekten kaçındılar** (Esmâ bileşimleri onu açığa çıkarmaya elvermedi); **ve ondan korktular! Onu, İnsan** (hilâfeti oluşturan Esmâ mânâlarını açığa çıkarma şuuru) **yüklendi!** (33.Ahzab: 72)

KUR'ÂN (evrensel gerçekler) ve onu tebliğ eden **İNSAN** (Rasûlullâh Efendimiz ve vârisleri) dahi ilâhî bir emanet niteliğinde olup, üst birimlerin idarî mekanizması ile himaye altındadır. “**Ona** (Bilgiye), (şirk pisliğinden – hayvaniyetinden) **arınıp, tâhir olanlardan başkası dokunamaz!**” (56.Vâkî'a: 79) âyeti gereğince, **Kur'ân** ve **İnsan**'ı ancak evrensel tekilliği idrak edip, şirkten arınmış olanlar değerlendirebilir.

AYN (El Alim): Dünyamız ve bilincimiz, beynimizin içsel bir projeksiyonla meydana getirdiği bir hologramdır (hayal). İşte bu hayali projekte eden beynimizin veri tabanı, Allâh'ın

bünyemizdeki ilim vasfıdır.

“Muhakkak ki O, Esmâ’sıyla Zât’ımız olarak Aliym’dir!”
(42.Şûrâ: 24) âyeti bu gerçeğe işaret eder.

SAD (Es Sâdık): Kendini öz boyutta (Allâh’ta) ilâhî niteliklerle (Allâh isimlerinin işaret ettiği özelliklerle) tanıyıp, evrensel tekilliği hissederek tasdik etmek ve hakkını vererek yaşamaktır.

Velâyet mertebeleri içindeki en üst mertebe olan **Sıddıkîyet**, Kur’ân’da şöyle anlatılmaktadır: **“Sıdkı** (Allâh kulu olduğuna ve bedende hilâfet hakikatının yaşandığı gerçeğini) **getiren ve Onu tasdik edene** (Hz. Ebu Bekir) **gelince, işte onlar Müttekî’lerin ta kendileridir!”** (39.Zümer: 33)

Ø

Bunu kısaca belirttikten sonra **Meryem sûresi**yle ilgili kısa bir değerlendirmemi de paylaşayım.

Zekeriyya Aleyhisselâm’ın ihtiyarlığına rağmen salih bir oğul ile müjdelenmesi, Meryem Aleyhisselâm’ın doğum mucizesi ve sûrede bahsi geçen diğer Nebi ve Rasûllerin yaşamından kıssalar, insanın seçkin yaratılışı yönüne ışık tutmak için anlatılmıştır.

Kendini sadece bedensel varlık kabul edenin beyin potansiyeli, bedensel kuvvellerle bastırılmışken; **Hazreti Muhammed Aleyhisselâm’ın açıkladığı “Allâh”** kavramı ışığında (Esmâ ile işaret edilen mutlak TEK’in öz nitelikleriyle) kendini tanıyanın beynindeki potansiyeller ise bedeninin çekim gücünün fevkinde, ilâhî kuvveller olarak iş görmeye başlar. İşte burası mucize ve kerametlerin meydana geldiği yerdir.

Zekeriyya Aleyhisselâm'ın salih bir oğul ile müjdelenmesi ve Meryem Aleyhisselâm'ın doğum mucizesi, ilâhî boyut özelliklerinin insan beyindeki metafizik (transandantal) kuvveler halinde iş görmesiyle bilfiil vuku bulmuştur.

“Biz onu Ruhü'l Kudüs ile destekledik...” âyetindeki işaret üzere, **ismi Allâh olana atfedilen özellikler/Esmâ ağır-lıklı bir yaşam tarzına sahip olan İsa Aleyhisselâm** gibi; tüm Nebi ve Rasûllerde ve dahi yüksek dereceli Velîlerde görülmüş ve anlatılagelen mucize ve kerametlerin ardında beynin bu muazzam potansiyeliyle tahakkuk etme durumu vardır.

Beynin çalışma sistemi ve mekanizması ile kendi içinde meydana getirdiği dünyamız, ilâhî varlığın hayalî bir iz dü-şümüdür.

Bu her birim için böyledir..

“Ne yana dönersen Vechullâh karşıdadır (Allâh Esmâ'sının açığa çıkışıyla karşı karşıyasın)” (2.Bakara: 115) âyeti uyarısı bunun için yapılmıştır. Dolayısıyla **“Esmâ ül Hüsnâ”**, ötemizdeki bir yaratıcıyı tanıtmak için değil, **gerçek kimliğimizi ve esas potansiyelimizi tanımlamak için bildirilmiştir.**

Buraya kadar yazdıklarım tasavvufun derinliklerinden gün yüzüne çıkıp bizlere uzanan geniş bir yelpazenin özetidir. Bu öyle bir konudur ki, günümüzde dahi dillendirildiğinde kişiyi iman ve itikattan uzaklaştıracak uç örnekleri mevcuttur.

Azdan çoğu anlayanlar için bu kadar bilgi ve işaret yeterlidir.

Doğrusunu Allâh bilir.

BÖLÜM 1

BİR VÂRİS

Rabbinin, kulu Zekeriyya'ya rahmetini hatırla (zikret).
(19.Meryem: 2)

Rablık mefhumu, Allâh'ın Rubûbiyet mertebesine işaret eder.

Rubûbiyet, oluşumun özündeki (Yaratana atfedilen) oluşturu-
rucu kuvveler bütünüdür. Bu oluşturu-
rucu kuvveler Kur'ân'da
“Esmâ ül Hüsnâ” olarak bildirilmiştir.

Allâh ismiyle işaret edilen Yaratıcı, Zât'ı itibariyle oluşumlardan gani (beri); **Esmâ'sı ile oluşumun Rabbidir.**
Bir diğer ifadeyle çokluk görüntüsü veren TEK bir BEN vardır ve o BEN, Esmâ'sıyla oluşumun özünü teşkil etmektedir.

Nitekim; “**HÛ**” ki, **sizi Nefs-i Vâhide'den (TEK BİR NEFS'ten – Tek bir benlikten) inşa etti...**” (6.En'am: 98)

âyeti, çokluk algısının teklik esası üzere meydana geldiğini anlatmaktadır.

Bundan dolayıdır ki insan özünde mevcut olanı... Hatta özü olanı, dışında aramasın diye Kur’ân’da; “**Nefslerinizde** (Benliğinizin hakikati)! **Hâlâ** (fark etmiyor) **görmüyor musunuz?**” (51.Zâriyat: 21) uyarısı yapılmıştır.

Tüm boyutları ve sayısız türleriyle evrenin tâbi olduğu oluşum yasalarına ise Kur’ân’da “**Sünnetullâh**” denmiş; ve bu evrensel yasalar Efendimiz Aleyhisselâm tarafından, tekil varlığın oluşturma âdeti anlamına gelen, **ilâhî ahlak** olarak nitelenmiştir.

“**Allâh ahlâkıyla ahlaklanın**” hadisi, ölümsüz olan insan için mutlak huzur ve mutluluğun, Dünya’nın mekâna dayalı ve zamanla değişen örf ve adetleriyle değil; tüm mevcudatın tâbi olduğu, zaman ve mekân üstü (evrensel) gerçeklerle hâllenmesiyle mümkün olacağı anlamında söylenmiştir.

Sözü fazla uzatmadan biz tekrar Rablık mefhumuna dönelim.

İsmi Allâh olan tekil hakikate atfedilen özelliklerin (Esmâ’sının) insanı oluşturacak bir biçimde tertip olduğu yapı, beyindir. Dolayısıyla beynimiz, Allâh’ın bünyemizdeki **Rubûbiyet** mertebesidir.

“**Rabbimiz**” diye yöneldiğimiz Yaratıcı ilim ve kudret bize ötemizden değil; **nefsimizin (benliğimizin) hakikati olarak**, beynimizden icabet eder! Nitekim bu gerçek Kur’ân’da: “**Hareket eden hiçbir canlı yoktur ki O** (Rabbimiz) **alnında** (alnın arkasındaki beyninde var olarak)

tutmuş olmasın.” (11.Hûd: 56) şeklinde açıklanmıştır.

Gelelim konumuz olan âyetteki **“Rabbinin”** ifadesine...

Burada Efendimiz Aleyhisselâm’a, Zekeriya Aleyhisselâm ile ortak bir Esmâ zuhuruyla var olduğu bildirilmektedir. İkisi arasındaki bu ortak payda, **El Veliyy** ismi özelliğinin kapsamlı açığa çıkışı olan Velâyet kemâlâtıdır.

Velâyet, hakikat şuuruyla yaşamaktır.

Kendini Esmâ ile tanımlanan özellikler sahibi olarak oluşumun fevkinde (çokluğun ardındaki teklik boyutunda) bulup, ilâhî yapıda (Allâh’ta) tanıma açılımına eren kişi; getirisi **kudsî** (bilinci, beden/beşeriyet kayıtlarından beri) ve **ruhânî** (ilâhî kuvvelere dayalı aşkın) bir yaşam sürer. İşte bu **kudsî** ve **ruhânî** yaşam, Velâyet açılımıdır. Risâlet ve Nübüvvet ise Velâyet kapsamındaki üst düzey yaşam hâlleridir.

Efendimiz Aleyhisselâm bir hadisinde şöyle buyurur: **“Nebiler anneleri ayır, babaları bir kardeşirler.”**

“Babaları bir kardeşir” ifadesi Nebilerin, Velâyet yaşamına yol açan **Vahdet** (teklik) esasına dayalı **Tevhid** (bütünsel {evrensel} bakma) içgüdüleriyle (tasavvuf tabiriyle, **“Akl-ı Küll’den ilham alarak”**) var oldukları anlamında söylenmiştir.

Nebiler arasındaki farka gelince...

Fark, annelerinin ayrı olmasından kaynaklanır.

İnsan embriyosunun anne rahmindeki gelişimi sürecinde “anasal etki” genlerinin önemli bir rolü vardır. Bu genler erken embriyonun temel eksenlerini (bedenin şeklini) belir-

lemekle beraber; kişinin içinde yer alacağı ortam şartları ile toplumun değer ve normlarına uyumu için gerekli fiziksel (ırksal) özellikleri de sağlar. Bireysel bazda anne faktörü, dünya ile oluşacak bağımızı belirlerken; aynı zamanda bir neslin oluşumunda da önemli bir rolü vardır.

Şimdi Efendimiz Aleyhisselâm'ın **“babaları bir kardeşir”** açıklaması, her Nebi'nin teklik esasına dayalı olarak işlevini yürüttüğü anlamına söylenmiştir.

Fakat bir Nebi'nin işlevini nasıl ifa edeceğini ise yetiştiği ortam ve çevre şartları belirler. Dolayısıyla bir Nebi'de meydana gelecek ilâhî açılım (ki, bu Rasûl için de geçerlidir), onun mensubu olduğu toplumunun ıslahı (hakikat yolundaki gelişimi) açısından gerekli olana bağlıdır. İşte bu husus **“anneleri ayır”** diye ifade edilmiştir. Tabi ki bu benim değerlendirmem.

Şeyh-i Ekber Muhyiddin Arabî k.s. **“Fusûs ül-Hikem”** isimli kitabında, bu konuyla ilgili şöyle der: **“Rasûller ümmetlerinin bulunduğu hâl ve mertebede bulunurlar. Bu itibarla Rasûllerde Risâletlerine ait ilimden ancak ümmetlerinin eksiksiz ve artıksız muhtaç oldukları kadar bir hisse vardır.”**

Nitekim, **“Rasûllerden bazısını bazısından daha üst özellikli kıldık.”** (2.Bakara: 253) âyeti, bu gerçeğe dayalı bildirilmiştir.

İşte söz konusu bu ayırıcı faktörden dolayı Rabbinin (Hz. Muhammed Aleyhisselâm'dan farklı olarak) Zekeriya Aleyhisselâm'a has, içinde bulunduğu ortam ve şartlar gereği ihtiyaç duyduğu konuda bir rahmeti vardır. Bu rahmet, sadece

mevcut soruna çözüm olmakla kalmayıp, aynı zamanda bakiş açısına bir boyut kazandırarak ufkunu da açacaktır.

Ø

Hani O, Rabbine derûnundan yönelmişti. (19.Meryem: 3)

Âyetin orijinal Arapça'sında “**İz nada Rabbehu nidaen hafıyya**“... Yani, “**Hani o, Rabbine hafî bir nidayla nida etti**” diye geçer.

Bu âyet üzerinde biraz duralım...

Tasavvufta “**Letaif-i Hamse**” (Beş Letâif) denilen, kişinin bedeninden hakikatine doğru derinleşen boyutlar “**Beden-Nefs-Kalp-Ruh-Sir-Hafî-Ahfâ**” şeklinde tasnif edilmiştir.

Üstadım Ahmed Hulûsi bu **letâifeleri** şöyle açıklar:

AHFÂ:	Şuurdakileri meydana getiren Esmâ mertebesi
HAFÎ:	Sıfat tecellisi
SIR:	Şuurdakiler (Esmâ tecellisi)
RUH:	Fuad (Esmâ manalarını yansıtıcısı)
KALP:	Şuur
NEFS:	Bilinç
BEDEN:	Madde yapı

İşte Zekeriya Aleyhisselâm'ın Rabbine “**Hafî**”sinden seslenmesi, **sıfat tecellisi ile**... Yani, insandaki yedi bilinç düzeyinden (yedi nefis mertebesinden) **Mardiye şuuru** ile bey-

nin çalışma sisteminden yararlanma durumunda olduğuna işarettir.

Başka bir ifadeyle **mâiyet hissi ile** (oluşumun hakikatinin Allâh Esmâ'sı olmasından dolayı, her sûrette tedbir edenin (fâilin) TEK olduğu şuuru ile) **Rabbine yönelmişti.**

Konuyu biraz daha açmaya çalıştım.

Kur'ân, "**Andolsun ki fevkinizde yedi yol** (yedi bilinç mertebesinin yaşam yolu – evrendeki tüm yaratılmışlar bu yedi düzeyden birini yaşar) **yarattık...**" (23.Mu'minûn: 17) âyetiyle, evrendeki tüm yaratılmışın yedi bilinç düzeyinden birinde olduğunu bildirir. Bunlar sırasıyla **Emmâre, Levvâme, Mülhime, Mutmainne, Radiye, Mardiye ve Sâfiye**'dir.

(Tüm mertebeleri kendinde toplayan) İnsan, belirli arınmalar neticesinde **Emmâre** diye tanımlanan, bedenin güdümü altındaki özünden perdeli bir yaşam derekesinden kurtulup; **Sâfiye** diye tanımlanan, hakikat farkındalığının (veya kendini tanımanın) en üst seviyedeki yaşam hâline ulaşabilecek bir beyin kapasitesiyle meydana gelmiştir.

Mülhime, ilham yollu hakikat parıltılarının başladığı bilinç düzeyidir. Fakat bu düzeyde yanlış bir fikrin etkisine kapılıp tekrar **Emmâre**'ye düşme tehlikesi vardır. **Mutmainne** ise kişinin hakikat nûruyla aydınlandığı bilinç düzeyi olarak Velâyet yaşamının ilk basamağı; **KURB** (yakîn) hâlinin başlangıcıdır.

Kurbiyet (yakınlık); özüne ışık tutacak olan beyin potansiyellerinin getireceği yüksek farkındalıktır. Bu sayede kişi

kendini ilâhî yapıda, O tekil hakikat olarak bulup tanımaya başlar ve takdir edildiği ölçüde gereğini yaşar.

Kurbiyetin (yakîn hâlinin) üç derecesi vardır:

Yakîn hâlinin birinci derecesi, “**İlmel Yakîn**” dir ve bu **Mu-tainne** düzeyindeki farkındalıktır;

Yakîn hâlinin ikinci derecesi, “**Aynel Yakîn**”dir ve bu **Ra-diye** düzeyindeki farkındalıktır;

Yakîn hâlinin üçüncü derecesi ise “**Hakkel Yakîn**”dir ve bu da **Mardiye** düzeyindeki farkındalıktır ve bunun bâtını (içer dönük yönü) **Sâfiye**’dir.

Mardiye şuuru (bilinç düzeyi), mûcizelere gebe bir hâldir. Zira kendini bu düzeyde tanıyan, varlığını oluşturan ilâhî kuvvelerle (o kuvvelerin sahibi olarak) tahakkuk etmeye başlar.

İmansızlarda görülen olağanüstü hâllerden (istidraç) farklı olarak Rasûl ve Nebilerin mûcizeleri ve Velilerin kerâmetleri, Kurb’un üçüncü derecesi olan **Hakkel Yakîn**’den kaynaklanan sıra dışı beyin açılımlarıdır. Kurbiyetin getirdiği bu sıra dışı açılımlar ile kişide ancak Yaratana atfedilecek belirli mârifetler (beceri ve hüneler) hâsıl olur.¹

Ø

Zekeriya Aleyhisselâm derûnundan Rabbine yönelerek;
“Rabbim... Gerçek ki, kemiklerim gevşedi, saçlarım

¹ Nefs mertebeleri, Yakîn hâlleri, Keşif ve Fetih hakkında daha fazla bilgi isteyenlere Üstad Ahmed Hulûsi’nin konuyla ilgili yazılarını okumalarını öneririm.

ağarıp bembeyaz oldu! Rabbim, sana dua edip de hiç hüsrana uğramadım...” (19.Meryem: 4) diye dua eder.

Âyetten anlaşılacağı üzere Zekeriya Aleyhisselâm Nübüvvet (insanlara ölüm ötesi yaşam saadetini kazandıracak şartları bildirme) işlevini yerine getiremeyecek kadar yaşlandığını itiraf eder ve devamında **“Muhakkak ki ben, arkamda kalacakların neler yapacağından korkarım...”** diyerek, işlevini yerine getirmediği taktirde mensubu olduğu toplumun akibetinin belirsizliğinden korktuğunu veya endişe duyduğunu (çünkü insanlar kendi hâllerine bırakıldıkları vakit yoldan çıkmaya meyillidirler); **“Karım ise zaten kısır!”** ifadesinin zâhir anlamı, Nübüvvetin genetik yolla çocuğunda devam etmesinin mümkün olmayacağını... Âyetin bâtın yorumu ise beyindeki aklın yeri olan prefrontal korteks’in, toplumu bu belirsizlikten uzun vadede kurtaracak bir çözüm üretmediğini belirttiikten sonra...

“O hâlde ledünnünden bana bir velî hibe et.” (19.Meryem: 6) diyerek, mevcut soruna çözümünü ilâhî boyuttan talep eder. Zira **“ledünnünden”** ifadesinin Türkçe karşılığı **“indinden”** olup, hükmün açığa çıktığı Yaratıcı boyuta atfen söylenmiştir.

Başka bir ifadeyle çocuk sahibi olamayacağını düşünen Zekeriya Aleyhisselâm, genetik olarak (bilkuve) Nübüvvet istidadına sahip olan herhangi bir kişide, bu özelliğin işlevsel hâle gelerek misyonunda ona yardımcı olmasını talep etmektedir. Şöyle **“Ki bana da vâris olsun, Âl-i Yakup’a da vâris olsun... Rabbim onu rızanla yaşattıklarından eyle.”** (19.Meryem: 6)

Yani, “*öyle bir çözüm olsun ki, Âl-i Yakup’tan genetik ir-
tikalle gelen Nübüvvet işlevinin devamını sağlasın*” diye
dua ile talebine açıklık getirir.

Hazır yeri gelmişken, Efendimiz Aleyhisselâm’ın “**imanlı-
nın silahıdır**” diye buyurduğu “**DUA**” konusu üzerinde de
biraz duralım.

Teknik olarak dua, beynin elektromanyetik (EM) dalga faa-
liyetinden yararlanma çalışmasıdır.

Dua ederken düşünce gücüyle beyin dalgalarımızı isteği-
mizin gerçekleşmesi yolunda işlevlendirip, varlığı derinden
(kuantum seviyesinden) etkileriz. Böylece fiziksel gücümü-
zün (ve malum imkanlarımızın) tükendiği yerde, beynimiz-
deki ilâhî potansiyelden istifade ederek olanaklarımızı artı-
rır ve bu şekilde yeni imkanların oluşmasını teşvik ederiz.

Rasûllerin, Nebilerin ve Velîlerin “*Allâh adına tedbir ve ta-
sarruf etme yetisi*”, beyin dalgaları ile varlığa derinden etki
yaparak yön vermeleri şeklinde gerçekleşir.

Üstadım Ahmed Hulûsi dua’nın önemini kısaca şöyle anla-
tır:

“**Dua**” yönlendirilmiş beyin dalgalarıdır!
“**Dua**” özünüzdeki **Allâh Esmâ’s**ından gel-
ir; beyninizden, amaca yönlendirilmiş dalga
olarak açığa çıkar ve hedefe ulaşır!.. Yani,
ötendeki bir tanrıdan talep değil, özünüzdeki
Allâh’tan çıkan istektir!

Bir diğer yönden “**dua**”, umduklarına ulaşmanın en güçlü silahıdır; özündeki **Allâh**’a ait kuvvet ve kudretin sendeki değerlendirilişidir!

Takdirde varsa, “**dua**” edersin ve onunla olacağa yn verirsin!.

Evet, takdirde varsa!.

Hakkıyla imanı yaşamak için, işin bu kısmını da anlamak önemlidir.

Biz yaşamın nasıl gelişeceğini bilmediğimizden, kendi zgr irademizle olayların akışına müdahale ettiğimizi sanırız. Gerçek ise bunun tam aksine işler.

Evren, tek bir anlam ifade eden bütünsel bir yapıdır. Dolayısıyla evren içinde meydana gelen her birim, oluşumunun gereğini bütünsellikle uyumlu yaşar. Tıpkı tek bir yapı olan bedendeki hücre ve organlar gibi...

Duamız (isteklerimiz) dahi gerçekte yaşamın akışıyla (olayların gelişimiyle) paralel bir yol izler. Dolayısıyla yaşamın akışı bizi dua etme yolunda harekete geerirse eğer; biz, duamızla akışa yön veren pozisyonuna geçeriz.²

Ø

şimdi Zekeriya Aleyhisselâm dua gücünden istifade ederek, ilâhî boyuttan mevcut soruna bir çözüm istemiştir.

Buna mukabil ilâhî rahmet ise mşklne, ondaki Nbv-

² “**Dua**” hakkında daha fazla bilgi isteyenlere stad Ahmed Hulûsi’nin “**Dua ve Zikir**” kitabını okumalarını öneririm.

veti genetik yolla devralıp devam ettirecek bir oğulla çözüm getirmiş ve bu durum kendisine **vahiy** (yani, yüksek sezgi gibi... beynin üstün alıcı kuvvelerinin gerekli bilgiyi “**içe doğma**” şeklinde bilinçte açığa çıkarması) yoluyla şöyle malum olmuştur; “**Ey Zekeriyya... Seni, kendisinin ismi Yahya olan bir erkek çocukla müjdeliyoruz... Daha önce Ona bir adaş da yapmadık** (hiç kimseyi Yahya ismi ile isimlendirmedik).” (19.Meryem: 7)

Âyette “**Daha önce Ona bir adaş da yapmadık...**” ifadesi, Zekeriya Aleyhisselâm’ın geleneksel olarak devam ettirdiği **Tevrat** hükümlerine dayalı Nübüvvet işlevinin, Yahya Aleyhisselâm ile devam etmesi yanı sıra; Yahya Aleyhisselâm ile dine dair daha önce bir benzeri olmayan bilginin açılımına ve bunun insanlara dikey bir yükselme (anlayışta seviye atlatma) sağlayacağına işaret etmektedir. Bu açılım bir müjdedir ve bu müjde, İsa Aleyhisselâm ile gelen İncil’in (müjde olan bilginin) hükümlerindedir.

Bu husus bir başka âyette şöyle açıklanmaktadır; **O mabette Rabbine yöneliş hâlindeyken, melâike Ona nida etti: “Allâh’tan sana Bi-kelimeyi** (İsa - özel kuvvelerin açığa çıktığı Allâh kelimesini) **tasdik edici, seyyid** (kuvvelerinin efendisi), **hasur** (nefsaniyetini kontrol eden) **sâlihlerden bir Nebi olarak** (varlığındaki Hakk’ı yaşayan) **Yahya’yı müjdeler.**” (3.Âl-u İmran: 39)

Eşinin mucizevî yolla hamile kalmasına akıl erdiremeyen Zekeriya Aleyhisselâm hayretle **dedi ki: “Rabbim, karım kısır ve ben de ihtiyarlıkta sınıra ulaşmış olduğum hâlde, benim nasıl bir oğlum olur?”** (19.Meryem: 8)

Rabbinden gelen cevap: **“Orası öyledir” dedi (Rabbi)...** (Ancak) **Rabbin dedi ki: “O bana kolaydır... Sen (anılır herhangi) bir şey değilken, daha önce seni halketmiştim.”** (19.Meryem: 9)

Eşinin bu sıra dışı hamile kalması durumunu, kapsamlı bir algılamamanın sağlayacağı vukuf ile değerlendirip hazmetmek isteyen Zekeriya Aleyhisselâm **dedi ki: “Rabbim! Bana bir alâmet ver...” Dedi ki: “Senin işaretin, sorunun olmadığı hâlde, insanlarla üç gece süresince konuşmamandır.”** (19.Meryem: 10)

Muhyiddin Arabî k.s. **“Tefsir-i Kebir”**inde bu âyete şöyle açıklık getirir: **“Maddi meşgalelere dalıp tabii işlere karılıp his insanlarıyla konuşmamandır.”**

Kişi manevî bir sebepten dolayı dışa yönelimini... Yani, beşeriyet (bedensel varlık olduğu) hissi ve fikri veren çevre (sosyal) ilişkilerini kestiği vakit, bedenın beyin üzerindeki etkisini de asgariye indirmiş olur. Bu sayede beyin duyarlılığı artış kazanır ve sezgi gücü gibi, kişinin mental gelişimini destekleyen bazı kuvveler serbestlik kazanır. İşte bu uygulamayla kişi, kavramakta zorlandığı birtakım oluşların hikmetlerine akıl erdirecek duruma gelir.

Bedensel algılama araçlarımız olan beş duyumuz, bilincimizi yüzeysel bir yaşamda sabitler. Biz eğer bu yüzeysel yaşamdan kendimizi kurtarıp, varlık bilgisinde derinleşerek yeni keşiflere yelken açmak istiyorsak, beyin üzerindeki beden asgariye indirmek zorundayız... ki örtülen potansiyeller gün yüzüne çıkarak görüş alanımızı genişletsin.

Böylece (Zekeriyya) **mabetten halkının yanına çıktı ve**

onlara: “Sabah - akşam tespih edin” diye işaret etti. (19. Meryem: 11)

Zekeriya Aleyhisselâm müşkülünü etrafına açık etmeyip, insanlardan onu bir müddet kendi hâline bırakmalarını ister. Bu kıssadan bize çıkan hisseye gelince...

Bizler de herhangi bir konuda, kendi imkanlarımızla üstesinden gelemediğimiz takdirde umutsuzluğa kapılmayıp; bir yandan dua gücünden istifade ederek, yaşamın doğal akışına isteklerimiz doğrultusunda yön verirken... Diğer yandan ise o konuda bizim için hayırlı bir sonucun oluşacağı güvencesi ile **Allâh’a tevekkül** ederek (beynimizdeki **El Vekiyl** ismi özelliğinin gereğini yerine getireceğine iman ile) yaşamımıza devam etmeliyiz. Tabi ki o hayırlı sonucun işaretlerini algılayıp değerlendirmek istiyorsak eğer, beynimiz üzerindeki beden baskısını kaldırmak için bir müddet dünya işleriyle meşguliyetimizi azaltarak halvete veya uzlete çekilmek icap eder.

Ø

Bundan sonraki üç âyet Zekeriya Aleyhisselâm’a vâris olan Yahya Aleyhisselâm’dan bahseder.

“Ey Yahya! Hakikat Bilgisine sımsıkı sarıl!” (19.Meryem: 12)

(Yahya’ya) **olayların oluş nedenlerini, sistemi OKUma özelliğini verdiğimizde, daha çocuktü!** (19.Meryem: 12)

Bölümün başında Nebilerin, Velâyet yaşamına yol açan **Vahdet** (teklik) esasına dayalı **Tevhid** (bütünsel bakma) “*güdümü*” ile var olduklarını yazmışım.

Söz konusu bu içsel güdüm sadece Nebi ve Rasûllerde olmayıp, yüksek dereceli Velilerde de vardır. İmam-ı Gazalî k.s. “**Mişkâtü’l Envar**” (Nurlar Feneri) isimli kitabında buna “**kudsî peygamberlik ruhu**” demiştir.

Güdümün kaynağı beyindeki epifizdir (pineal gland).

Bedenimiz ve bedensel algılama araçlarımızdan (sinir sistemi üzerinden) beynimize akan **düşük** diye nitelenen frekanslar, bilincimizi dünya yaşamına hapseder. Buna mukabil Rasûl, Nebi ve yüksek dereceli Velilerin epifizlerindeki **yüksek** frekans desteği ise, özdeki Yaratıcı boyutla rezonance olmamızı sağlayarak, bir yönüyle bedensel algılama sınırlarını dışındaki evrene açılmaya teşvik eder (tasavvufta “**Seyri Âfakî**” denilen durum); diğer yönüyle de benliğimizin hakikatine uzanan derin hissedişlere sebep olur (tasavvufta “**Seyri Enfüsî**” denilen durum).

İşte âyette geçen “**Ey Yahya! Hakikat Bilgisine sımsıkı sarıl!**” komutu, epifizden kaynaklanan ve sahibini hakikat müşahedesine yönlendiren böyle bir içsel güdümdür. Bu husus Kur’ân’da işaret diliyle şöyle açıklanmıştır:

Andolsun ki biz semâda (beyinde) burçlar meydana getirdik (beyinde hakikat müşahedesini oluşturan özel alanlar {pineal gland} oluşturduk) **ve ona ibretle bakanlar için (çeşitli özelliklerle) bezedik.** (15.Hicr: 16)

Onu şeytan-ı racîm’den (amigdalanın oluşturduğu birimsellik – kaybetme korkularından) **biz koruduk.** (15.Hicr: 17)

Ayrıca Rasûl ve Nebiler daha çocuk yaşta çelişkiden uzak,

olgun düşünce ve davranışlarla kendilerini belli etmelerinin sebebi bu içsel güdümdür. Öyle ki, bu zevat daha çocuk yaşta tanrı kavramına dayalı inanç biçimlerindeki türlü çelişkileri fark edip, daha tutarlı bir sistem arayışı içine girerler. Yine bu içsel güdüm, beynin prefrontal korteks alanının (akıl) gelişimiyle orantılı olarak daha da belirgin hâle gelir.

Ø

Ve ledünnümüzden bir ruhanî hayat ve bir sâfiyet (zekât) verdik... Korunma konusunda çok hassastı! (19.Meryem: 13)

“**Ledünnümüzden**” ifadesinin anlamına altınca âyette değinmiştim.

“**Ruhanî hayat**”; beynin esas potansiyelinin aşkın getirilmesini yaşamak için kendini salt şuur olarak hissetmektir.

“**Sâfiyet**”; gerçek kimliğine ulaşmak için bilincini bedensel varlık kabul etme fikri tesirinden arındırmaktır.

“Korunma konusunda çok hassastı...”

Yani, *“yaşamın gerçeklerine vakıf olan Yahya Aleyhisselâm, özünden perdelenmenin acı sonuçlarını yaşamamak için gerekli tedbiri alma hususunda çok dikkatli hareket ediyordu.”*

Başka bir ifadeyle, Yahya Aleyhisselâm konunun ciddiyetini idrak etmiş biri olarak, Nübüvvet hükümlerine (şerî emirlere) sımsıkı sarılmıştı.

Ø

Ana-babasına iyi davranırdı, zorba ve âsi değildi. (19. Meryem: 14)

Tasavvufta “anne” **Nefs-i Küll**’ün, “baba” da **Akl-ı Küll**’ün sembolüdür.

Nefs-i Küll, her şeyin kendinden meydana geldiği “**evrensel enerji**”; **Akl-ı Küll** ise o enerji’deki “**bilinç**”tir.

“**Allâh’ın kudret sıfatının zuhuru**” diye tabir edilen ve hayatın kaynağı olan bu enerjiye Kur’ân’da “**Ruh**” denmiştir.

Tüm boyutları ve türleriyle evren, Ruh’taki ilâhî manaların (Allâh isimlerinin) sanal seyrinden ibarettir. Her yüzden yansıyan O’nun vech’i (mânâları) olduğundan, çokluk görüntüsü veren tekil varlıktır. “**Ne yana dönersen Vechullâh karşındadır** (Allâh Esmâ’sının açığa çıkışıyla karşı karşıyasın)!..” (2.Bakara: 115) âyeti, bu gerçeğe işaret eder.

Bu ara Ruh olarak tanımlanan evrensel enerji, kuantlardan (küçük enerji paketçiklerinden) oluşur. İslâm dininde “**melek**” olarak tanımlanan bu temel enerji ögeleri ise kuantum potansiyel alanında düzenlenerek evren ve kapsamındaki şeyleri meydana getirir.

Konuya biraz daha açıklık getirmeye çalışıyorum...

Atom altı kuantsal boyutta hiçbir şey birbirinden ayrı (bağımsız) olmadığı gibi; gerçekte hiçbir şey arasında farkta yoktur. Kısaca kuantsal boyutta varlık tekil bir yapıdır (tek bir varlıktır).

Burayı anlamak önemlidir... Çünkü beynimiz kuantsal yapı özellikli olduğundan, ondan açığa çıkan bilinçte de boyutsal

tekilliği, kavrama, hissetme ve yaşama özelliği vardır. Nitekim, **“Onu tesviye edip** (beden beyini kemâle erdirip), **ona Ruhumdan** (Esmâ manalarımın özelliklerinden) **nefhattım** (üfledim)...” (15.Hicr: 29) âyeti ile insanda, Ruh’taki şuurla yaşama özelliği olduğuna işaret etmektedir.

“Ben, benzeriniz olan, bir beşerim (dolayısıyla siz de benim gibisiniz); **sadece** (sizden ayrıcalıklı olarak) **Ulûhiyetin TEK’liği şuuruma vahyolunuyor!**” (18.Kehf: 110) âyeti dahi bu anlamda inzâl olmuştur.

Yani bilincimiz beden ile lokalize olmuş bir yapı şeklinde, parçacık özelliği gösterirken; dalgalı yönü ile her şeyle bütünleşmiş olan evrensel enerji ve bilincin bizzat kendisidir. İşte bu, Kur’ân’daki Ruh ve tasavvuftaki **“Vahdet-i Vücut”** (varlığın tekliği esas) bahsinin bilimsel açıklımıdır.

Einstein’in $E=mc^2$ formülü, her şeyin teklik esasına dayalı oluştuğunun matematiğidir. Holografik evren modeli ise bunun sistemini açıklar.

İnsan, varlığın hayat kaynağı olan Ruhtaki şuurla (tekil bir yapı olduğu farkındalığı ve hissi ile) yaşama kapasitesiyle meydana gelmiştir. Hâl böyle olunca, insandan tabii olarak oluşumun hakkını vermesi beklenir... Ki bu, **“anne ve babaya iyi davranmanın/âsi olmamanın”** derin anlamıdır.

Gelelim âyetin bu derin anlamı gerekleri üzerine kurulmuş, insanın dünyevî yaşamındaki yansımalarına..

Malum olduğu üzere hayvanlarda, yaşlanıp elden ayaktan düştükleri vakit anne ve babaya bakmak gibi bir durum yoktur. Anne ve babaya bakmak sadece insanda olan bir haslet-

tir. İşte bu haslet, insanın seçkin yaratılışından kaynaklanan vicdanî bir güdümdür.

Küçükken kendisini kollayan ve merhametle yetiştiren anne ve babasına, ihtiyarlığında onlara karşı mütevazı davranması ve bakması, özünün gereklerine dayalı hareket etmesi ya da hakikatine olan tutku ve vefasından ileri gelen bir davranışıdır.

Ø

Dünyaya geldiği, ölümü tattığı ve ölümsüz olarak bâ's olduğunda, Selâm üzerindeydi. (Bâ'sın vefatın hemen sonrasında olduğuna işaret.) (19.Meryem: 15)

Âyetteki “**ölümü tatmak**” ifadesi, insanın bedensel ölümle berzah yaşam boyutuna geçmesi anlamı yanı sıra... Efendimizin Aleyhisselâm'ın “**ölmeden önce ölmek**” diye tanımladığı ve tasavvufta **Fenâ** hâli denilen duruma da işaret etmektedir. “**Ölümsüz olarak bâ's olduğunda**” ifadesi ise **Bekâ** hâline işaret eder.

Efendimiz Aleyhisselâm'ın vefatı üzerine Hz. Ebu Bekr'in; “**Allâh sana ikinci bir ölümü tattırmaz**” sözü bu gerçeğe dayalı söylenmiştir.

Fenâ hâli; Oluşumun boyutsal derinliğindeki oluşturucu boyutun tekillliğini idrak etmenin neticesinde, hiç bir şeyin kendine özgü bir varlığı olmadığını fark etmenin hissettirdikleridir. Tasavvufta bu farkındalığa “**İbn-ül Vakt**” (vaktin oğlu) denmiştir.

“**Her şey (şey'iyeti itibarıyla) yoktur...**” (28.Kasas: 88) âyeti, bu hâlin dile gelişidir.

Bekâ: Kendini oluşturucu boyutun değerleriyle (teklik esasına dayalı) tanıma hâlidir. Tasavvufta “**Ebû’l Vakt**” (vaktin babası) denilen kemâlâttır.

“**Zül’Celâli vel’İkrâm Rabbinin vechidir** (Esmâ mânâları) **Bakıy olan!**” (55.Rahmân: 27) âyeti ise bu hâli dillendirir.

Şunu da belirtmeden geçemeyeceğim...

Az önce anlatmaya çalıştığım **Fenâ** hâlini, Efendimiz Aleyhisselâm’ın “**Fakr iftiharımdır**” hadisiyle eş anlamlı kabul etmemek gerekir. Çünkü Efendimiz Aleyhisselâm’ın bu ifadesi, Allâh dışında varlık görme vehmi tesirinden tam anlamıyla arınmış olmaktan bahseder. Burada bilen ve bilinen ya da gören ve görülen ikilemine yer yoktur. Dolayısıyla Efendimiz Aleyhisselâm’ın iftiharı olan **Fakr**, **Bekâ** kapsamında değerlendirilmesi gereken bir durumdur.³

Ve “**Selâm üzerindeydi...**”

Yani, yaşamının her aşamasında bilinci bedeninin tabii kayıtlarından beri olup, gerçek kimliğinin icaplarını hazmıyla yaşama durumundaydı.

Ø

Zekeriyya Aleyhisselâm ile ilgili bu kıssa, Efendimiz Aleyhisselâm ile son bulan Nübüvvet devrinin ardından başlayan Velâyet devri hakkında önemli ipuçları da vermektedir.

Efendimiz Aleyhisselâm bir açıklamasında şöyle buyur-

3 **Fenâ** ve **Bekâ** hakkında daha fazla bilgi isteyenlere, Üstad Ahmed Hulûsi’nin konuyla ilgili yazılarını okumalarını öneririm.

muştur: **“Benim ümmetimin Velileri Beni İsrail Nebileri gibidir.”** Efendimiz Aleyhisselâm’ın burada bahsettiği Velîler, **Nübüvveti Tarifiye** sahibi (Nübbüvet’in irfanı açılmış) velilerdir ve her Velî, bir Nebi’nin vârisidir (o Nebi’nin feyz aldığı kaynaktan beslenir).

Nitekim bu gerçeğe dayalı olarak Efendimiz Aleyisselâm; **“Her devirde beni temsilen bir kişi; İsa’yı temsilen üç kişi; Musa’yı temsilen yedi kişi; İbrahim’i temsilen kırk kişi vardır.”** diye buyurmuştur.

İşte bu zevat vârisi olduğu Nebi’nin kemâlâtından hisse almış olarak, insanların ebedî saadetleri yolunda Nübüvvet müessesesine hizmet eder.

Doğrusunu Allâh bilir.

BÖLÜM 2

DÖNÜŞÜM MÜCADELESİ

İkinci beyin diye bilinen enterik sinir sisteminin (ESS), yediklerimizle bağlantılı olarak beynimizi etkilediği konusu hakkında az çok bir şeyler duymuş veya okumuşuzdur. “**Kırk Hadis**” isimli kitabımda “**Bedensel Kimliğimizin Kaynağı**” başlıklı yazımda bununla ilgili bir düşüncemi paylaşmıştım.

Bu yazımda ise ESS ile beynimiz arasındaki ilişkiden örnekle; hakikate dair edinilen bilgi ve birtakım hissedişlerin, asla kendini ilâhî yapıda tanıma ve nimetlerinden faydalanma anlamına gelmediğini anlatmaya çalışacağım.

Bir kedinin beynindeki nöron sayısı kadar nörondan oluşan ESS, vagus siniri yoluyla beynimizle iletişim kurar. Bu iletişimini ise bağırsağımızda bulunan ve bedenimizdeki hücre sayısına tekabül edecek sayıda, trilyonlarca bakterilere (mikrobiyom) dayalı olarak gerçekleştirir.

Bağırsağımızdaki bu bakteriler ESS’ni kontrol edip, vagus sinir yolu üzerinden beynimizle iletişime geçer ve binlerce çeşitten oluşan bu mikro varlıklar, türlü ihtiyaçlarının karşılanması yolunda sürekli beynimizden talepte bulunur.

Ayrıca yine bu bakterilerin ürettiği çeşitli hormonlar kan dolaşımı üzerinden beynimizi uyarmaları da ikinci bir etkileşim yolunu oluşturur.

Bağırsağımızdaki bakterilerin beynimizi istekleri doğrultusunda yönlendirecek çeşitli sinir uyarıcı araçları vardır.

Mesela, bağırsağımızdaki bir kısım bakterilerin isteklerini yerine getirdiğimizde, onlar da buna karşın dopamin hormonu üreterek kendimizi keyifli ve güvende; ya da serotonin ile neşeli ve canlı; veya endorfin ile pozitif hissetmemizi sağlarlar.

Bağırsağımızdaki bakteri türlerinden hangisi baskınsa, beynimiz ağırlıklı olarak o türün etkisine maruz kalır. Talebi yerine gelen bakterilerin beyin üzerindeki etkisi azalır ve bir müddet bizi rahat bırakırlar. Ne var ki bu defa da başka bir bakteri türü beynimizi etkileme işini devralmıştır.

Bağırsağımızdaki bakterilerin bitmek bilmez talepleri vardır ve bu taleplerini bahsettiğim iki kanal üzerinden beynimize iletirler. Bizde bu iletimin sonuçlarını “*canım şunu istedi*”, “*iştahım yok*”, “*kendimi huzursuz hissediyorum*”, “*mutluyum*”, “*içim daralıyor*”, “*endişeliyim*” gibi, bedenin halden hale dönüşen dürtülerinin mental süreçlerini yaşarız.

Kısaca bu mikro âlemin canlılarının bizim bilinç durumu-muz ve beden sağlığımız üzerinde önemli etkileri vardır.

“Psikobiyotik”, bağırsağımızın içindeki bakterilerin zihnimiz üzerindeki etkilerini inceleyen yeni ve gelişmekte olan bir bilim dalıdır.

Bağırsağımızdaki bu çok çeşit bakteri türleri içinde yararlı olanlar olduğu gibi, zararlı olanları da vardır. Talebine karşılık verdiğimiz (beslediğimiz) bakteri türleri çoğalarak gelişir ve beynimiz üzerinde baskın konuma geçer. Buna mukabil talebine karşılık vermediğimiz bakteri türleri azalarak işlev gücünü kaybeder.

Burada bizim için önemli olan husus, beden ve zihin sağlığımızı korumak için bakterilerden gelen sinyallerin zararlı olanlarını bastırarak güçte irade göstermemizdir.

Örneğin, kilo vermek için diyet yapmaya karar verdiniz ve buna göre yeme alışkanlığınızı değiştirip bazı gıdaları listenizden çıkardınız. Halbuki listeden çıkardığımız bu gıdalar bağırsağımızın içindeki bazı bakterilerin ana besin kaynağını oluşturmaktadır. İşte bu noktada siz bağırsağımızdaki bu mikro alemin canlıları ile bir mücadeleye girmiş olursunuz. Çünkü o bakteriler beslendikleri gıdayı alma yolunda (can havliyle) sürekli beyninizi rahatsız edecek sinyaller göndereceklerdir.

Diyelim ki siz sekiz kilo vermek amacıyla girdiğiniz bir diyeti dört ay devam ettirdiniz ve amacınıza ulaştınız. İlk etapta başarı olarak algılanan bu durum, diyeti bıraktığınız andan itibaren, kısa bir süre içerisinde bu bakterilerin tekrardan beslenerek çoğalmalarına ve alışagelmış baskın konuma gelmelerine yol açacaktır. Çünkü bedeniniz o istemediğiniz kilolu halinizi benimsediğinden, eski formunu almaya me-

yilli çalışır. Böylece siz tekrar o istemediğiniz kilolu halinize dönecek ve verdiğiniz o dört aylık diyet mücadeleniz boşa gidecektir.

İşte bundan dolayı esas olan bir konuda netice alana kadar mücadele vermekten ziyade; istenilen neticeyi muhafaza edecek gerekli bedensel dönüşümü sağlayana kadar mücadeleyi devam ettirmektir!

Başka bir ifadeyle bedenimiz, amaçladığımız o kiloyu normal kabul edecek duruma gelene kadar biz o diyeti devam ettirmek zorundayız. Bedensel bilgi dönüşümü ise bilim insanları tarafından ortalama bir yıllık süreç olarak tespit edilmiştir.

Bunun gibi imanın hakikatine ermemiz (şuur boyutunun aşkın nimetlerinden faydalanmamız) için, dinin bize önerdiği (ibadet, nefse muhalefet, mücahede ve riyâzat gibi) uygulamaları da bu diyet kapsamında değerlendirebiliriz.

İsteddiğiniz kiloya gelmekten ziyade, o kiloyu muhafaza edecek metabolik dönüşümü geçirmenizdir önemli olan. Bunun gibi imanın gerektirdiği hâllerle bezenme yolunda yapmamız gereken çalışmaları netice alana kadar değil; o neticeyi muhafaza edecek gerekli dönüşümü geçirene kadar devam ettirmemiz zorunludur.

Kişinin istidat ve kabiliyet durumuna göre kimi hâllerin muhafazası (bir ilhamın etkisi kadar) kısa bir sürede olurken; kimi hâller uzun bir “*diyet*” çalışması gerektirir.

Efendimiz Aleyhisselâm’ın “**büyük cihad**” diye buyurduğu **nefs’in arınma mücadelesi, sadece gerekli arınmayı**

sağlayan kuvveleri beyinde harekete geçirme çalışması olmayıp; arınmanın meydana getirdiği sâfiyeti muhafaza edecek ölçüde gerekli kuvveleri geliştirerek, yaşamımızda baskın konuma getirmektir.

Dinde bizlere teklif edilen uygulamalar, sadece sonuç (örneğin, bir ilmî açılım ve getirisi manevi hissedişler gibi...) **elde etmek için değil; o sonuçların önceki yaşam biçimini sonlandırıp, daha üst bir yaşam düzeyine geçişi sağlaması içindir.** Bu geçiş gerçekleşmezse, edinilen sonuçlar geçici sarhoşluktan ileri gitmez ve biz seçkinlerin aşkın yaşam hâllerine sevgi ile, hasret ile ve gıpta ile bakmaya devam ederiz.

Kişinin geçirdiği her türlü dönüşüm, beyindeki **el Bâis** ismi özelliği kapsamında gerçekleşir.

“Her nefs, ölümü tadacaktır! Sonra bize döndürüleceksiniz!” (29.Ankebût: 57) âyeti, bedensel ölümü kesinleşmiş olanların, zorunlu olarak yüksek farkındalığı oluşturan bir üst yaşama geçeceklerini anlatır.

Bu ara ölüme yakın deneyimler (near death experience) ve beden dışı deneyimler (out of body experience) ise bu üst yaşam biçimine geçişi tam olarak sağlamadığı için, kişilik dönüşümü kapsamına girmez. Tekrar ediyorum, geçirilen her dönüşümün ardından önceki yaşama dönüş yolu kapanmıştır!

Risâlet, Nübüvvet ve Velâyet dahi bedensel ölüm gibi, bey-nimizdeki **El Bâis** ismi özelliğinden kaynaklanan yüksek kişilik dönüşümleridir. Tek farkla ki, bu zevat bedensel ölümlü tatmadan önce, (ölüm sonrası yaşamın tüm aşamalarını

kapsayan) Şuur boyutu yaşamına geğerler.

“Kesinlikle bilin! Allâh Veliyy’lerine korku yoktur ve onlar mahzun da olmazlar” (10.Yûnus:62) âyeti, bu zevât için söylenmiştir. Çünkü kişi zorunlu ölümün getireceği farkındalığı hazmedecek gerekli ruhsal gelişimi Dünya’daki yaşamında sađlayamamıŐsa, ölüm sonrası yaşama adapte olamamanın acı sonuçlarını yaŐayacaktır.⁴

Umarım bu yazdıklarım bir nebze de olsa, ölüm ötesi yaşam gerçeğinin kapısını aralamamıza vesile olur.

Doğrusunu Allâh bilir.

4 Ölüm ötesi yaşam hakkında detaylı bilgi isteyenlere, Üstad Ahmed Hulûsi’nin konuyla ilgili yazılarını okumalarını öneririm.

BÖLÜM 3

MÜJDE

**Gelen bilgiler içinde Meryem’i de hatırlat (zikret)...
Hani o ailesinden (uzakta, mabedin) doğu tarafında bir
yere çekilmişti. (19.Meryem: 16)**

Meryem Aleyhisselâm’ın annesi Hanne, Allâh’ın kendisine bir erkek çocuğu ihsan etmesini ister ve bunun karşılığında (şükür olarak) o çocuğu Beytül-Maktis’e adayacağını söyler.

“Mukaddes ev” anlamına gelen Beytül-Maktis, Mescid-i Aksa’dır. Beytül Maktis’e adanan çocuklar, ergenlik çağına gelene kadar Tevrat hükümlerinin gereklerine göre yetiştirilirler. Eğitimleri dışında kalan vakitlerde ise mescid’in hizmet işleriyle meşgul olurlar. Ergenlik çağına geldiklerinde ise orada kalmak veya ayrılmak hususunda serbest bırakılırlardı.

Ne var ki beklenen çocuk kız doğdu. Yahudi şeriatına göre

mescide erkek çocuklardan başkası adanmazdı, ama annesi yine de adağını yerine getirdi ve

Meryem Aleyhisselâm Beytül-Maktis'te, Zekeriya Aleyhis-selâm'ın himayesi ve terbiyesi altında büyüdü.

Bu konu Kur'ân'da şöyle anlatılır:

Hani İmran'ın karısı: “Rabbim karnımdaki çocuğu herhangi bir şarta bağlı olmaksızın sana adadım; benden kabul buyur. Muhakkak ki sen, Semi'sin, Aliym'sin.” (3.Âl-u İmran: 35)

Vâdesi gelip (erkek olur umuduyla mabede adadığını) **doğurunda, “Rabbim, kız çocuk doğurdum”;** Allâh biliyordu kızın erkek gibi olmadığını (dışinin erkek işini göremeyeceğini). **“Onu Meryem diye adlandırdım. Onu ve neslini, taşlanmış şeytandan korumana bırakıyorum.”** (3.Âl-u İmran: 36)

Bunun üzerine Rabbi onu hoşnutlukla kabul etti ve nadede bir çiçek gibi yetiştirdi. Zekeriyya'nın himayesine verdi. (3.Âl-u İmran: 37)

Meryem Aleyhisselâm'a Beyt-ül Makdis'in doğu tarafında bir oda tahsis edildi. O da aile (beden) bağlarından uzak, **Al-lâh'ı özünde bulup hissetmenin kudsiyeti ile rûhani bir yaşam** içinde **“Onlardan** (bedensel varlık kabulü ve bunun oluşturduğu sahte kimlik duygusuna yol açan sebeplerden) **kendini tecrid etti...”** (19.Meryem: 17)

“Onlardan kendini tecrid etti” ifadesini, **“vehmi tahrik eden sebeplerden kendini soyutladı”** şeklinde anlamak gerekir. Çünkü vehim (olmayan şeyi var saymak), gerçeği al-

gılamamıza engel olan perdeleyici bir kuvvedir. Bu kuvve birtakım unsurlar tarafından tahrik edilerek, bedensel varlık olduğumuz sanısı içinde bizi birçok gerçekten perdeler.

İşte bu mücerret haldeyken **Ona ruhumuzu** (ilmi suret – dalga – data yapı) **irsâl ettik...** (19.Meryem: 17)

Kendini bedensel varlık kabul edenin beyin potansiyeli, bedensel kuvvelerle baskılı çalışır ve bilinci de dar bir dünya algısı içinde tutuklu yaşar. Buna mukabil Allâh isimlerinden meydana gelmiş salt şuur olduğuna iman edip, gereklerine uygun hareket eden ise, mevcut durumuna göre beynin bilinmeyen potansiyellerinin aşkın getirilerine şahit olur. Bu sayede ufku evrensel boyutlara doğru genişleyerek, kendini ilâhî yapıda tanımaya başlar.

Meryem Aleyhisselâm'ın kendini ilâhî yapıda tanıma açılımı, **Vechullâh'ı müşahede** ile başlamıştır. Bu müşahede Kur'ân'da, **“Ne yana dönersen Vechullâh karşındadır** (Allâh Esmâ'sının açığa çıkışıyla karşı karşıyasın!)” (2.Bakara: 115) âyetinde belirtildiği üzere, çokluk görüntüsü veren tekil hakikati basiretle görme durumudur.

İşte bu görüş, Yunus Emre'nin **“bir BEN var benden içeri”** diye ifade ettiği, bedensel varlık kabulünün oluşturduğu sahte kimliğe bürünmüş olan **Hakk'**ın (hakiki varlığın), öz değerleriyle (teklik esaslarıyla) Meryem Aleyhisselâm'ın bilincinde kendini açık etmesini (belirgin hâle gelmesini) sağlamıştır. **“O'na ruhumuzu irsâl ettik...”** âyeti, bu durumu anlatır.

Şimdi burada soyut bir kavramın duyulara hitap edecek şekilde fark edilir hâle gelmesinden bahsediyorum!. Anlatma-

ya çalıştığım bu durum, uykuda gördüğümüz rüyalara (yani, çeşitli anlamların sembolik görüntüler şeklinde algılanmasına) benzer.

Hakiki varlığın öz değerleriyle (teklik esaslarıyla) kendini açık etmesi, O'nu **ETKEN**; evren ve içindekileri ise **EDİLGEN** bir konumda belirmesi anlamına gelir. Bu sebepten Meryem Aleyhisselâm'ın beyni O'nu erkek imajına çevirmiş ve böylece **Ona** (Meryem'e) **tam bir beşer olarak gö-ründü**. (19.Meryem: 17)

Nitekim, **“Eğer O’nu (Rasûlullâh’ı) bir melek kılsaydık (görebilmeniz için) O’nu gene de bir erkek suretinde yaratırdık...”** (6.En’am: 9) âyeti bu hususu teyit eder.

Meryem Aleyhisselâm'ın gördüğü bu vizyon (göze dayalı olmayan, zihinsel görme fenomeni), Efendimiz Aleyhisselâm'ın **“Rabbimi genç bir delikanlı sûretinde gördüm”** diye buyurduğu rüyasına da benzer.

Gördüğü bu vizyonun etkisine kapılan Meryem Aleyhisselâm, bedeninin tabiatının da bu müşahedeye dahil olarak zihnini bulandırmasından korktuğu için **dedi ki: “Rahmânıma sığınırım senden; eğer çok korunansan (bana yaklaşma!)”** (19.Meryem: 17)

“Rahmân”, birimin özünü oluşturan Esmâ mertebesidir (Allâh'ın isimlerinin kulundaki {beyindeki} potansiyel varlığıdır).

Rahmân'a sığınmak ise, beyindeki bu potansiyele kayıt getirecek veya örtecek hâllerden sakınmaktır.

(Ruh) dedi ki: **“Ben Rabbinin Rasûlüyüm! Sana sâfiye bir oğul hibe etmek için açığa çıktım.”** (19.Meryem: 19)

Şimdi Meryem Aleyhisselâm'ın erkek sûretinde gördüğü vizyon, Vechullâh'ı müşahedenin meydana getirdiği **“yüksek farkındalığın”** sanal temsilidir ve bu temsil aynı zamanda özüyle arasındaki **risâlet** (elçilik) **kanalını** da oluşturduğundan **“Ben Rabbinin Rasûlüyüm”** diye hitap etmiştir.

Risâlet kanalı, mutlak varlık bilgileri(ni) beşerî boyuta transfer eden (fark edilir hâle getiren) bir kuvvedir. Dinde ayal beynimiz gerçek ile imge arasında ayırım yapmaz) bu kuvveye **Cebrail** denmiştir.

Muhakkak ki O (Kur'ân), **Rabb-ül âlemîn'in tenzilidir** (hakikatin olan El Esmâ mertebesinden şuuruna boyutsal iniştir)! (26.Şu'arâ': 192)

Er Ruh-ul Emin (Fuadına yansıyan Esmâ ilmi) **Onunla** (Cibrîl) **indi!** (26.Şu'arâ': 193) âyetleri, bu durumu işaret eder.

Cebrailî kuvvenin elçiliği ile kişi yaşama özün ilmiyle (hakikat noktasından) bakmayı öğrenerek, olayları mantıksal bütünlük içinde değerlendirmeye başlar. Bu durum, Velâyet açılımıdır. Nübüvvet ve Risâlet ise bazı özel kuvvelerin, bu bakışa dayalı değerlendirmeleri kapsamlı hâle getirmesiyle oluşan üst yaşam bâ'slarıdır (yüksek kişilik dönüşümleri).

Ø

Kendisine bir beşer (insanoğlu) dokunmadığı hâlde Meryem Aleyhisselâm nasıl hamile kalmıştır?

Nitekim kavramakta zorlandığı bu mucizevî oluşumun şaşkınlığı içinde (Meryem) dedi ki: **“Bana bir beşer dokunmadığı ve ben de iffetsiz bir kadın olmadığım hâlde, benim nasıl bir oğlum olur?”** (19.Meryem: 20)

Bunun üzerine **Cebrâil**: **“Orası öyle! (Ancak) Rabbin dedi ki: “O, bana kolaydır! Onu insanlar için bir mucize ve bizden bir rahmet olarak açığa çıkaracağız. Bu hükmedilmiş (olup bitmiş) bir işte!”** (19.Meryem: 21)

Şimdi, dişisi veya erkeği olmadan üreyen hayvanların var olduğunu biliyoruz.

Örneğin tutsaklıkta yetişen bazı hayvanlar, neslin devamı için bir tür mutasyon geçirerek, erkeğe ihtiyaç duymadan üreyebilmekteler. Tabii olarak evrimle meydana gelen insan bedeninde dahi bu özelliğin potansiyel olarak mevcut olması ve bilvesile tetiklenerek bir anda harekete geçmesine pek şaşırılmamalı.

Bazı basit ve yüzeysel düşünenler Meryem Aleyhisselâm’ın hermafrodit (hem erkek hem dişi üreme organına sahip) olduğunu iddia etmekteler. Bense bu tür istisnai vakaların basit ve tutarsız cevaplarla geçiştirilmesi yerine, daha derinden tetkik edilmesi gerektiğinden yanayım.

Uyku veya trans halinde olan bir kişi beyni, etkisi altında olduğu bilginin tesiriyle alışagelmşin dışında çalışarak, metafizik olaylara sebep olabilir. Günümüzde bununla ilgili kayda geçmiş birçok örnek vaka vardır.

Meryem Aleyhisselâm’daki hücre döllemesini tetikleyen unsur, derin varlık bilgilerini ihtiva eden yüksek frekansla-

rın epifiz (pineal gland) kanalı üzerinden beyne geçiş yaparak, beyni domine etmesi ve beyin üzerinden de beden ve bilinci tedbir etmesi Şeklinde gerçekleşmiştir.

Beyne geçiş yapan bu yüksek frekanslar, varlıkta etken bir konuma sahip olduğundan, beynin hayal merkezinde erkek sretiyle yorumlanmıŐ... Gördüğü bu vizyondan etkilenen Meryem Aleyhisselâm’ın kadınsı (etken) tabiatı, tıpkı kişinin rüyada cinsel tatmine ulaŐması (orgazma olması) gibi; ilâhî boyuttan gelen bir melek müdahale ile hamile kalmıştır. Bu yolla oluşan İsa Aleyhisselâm, ruhânî kuvveleri bedensel kuvveleri üzerinde baskın bir bebek olarak Dünya’ya gelmiştir.

Ø

(Meryem) **Ona (İsa’ya) hamile kaldı.** (19.Meryem: 22)

Meryem Aleyhisselâm, insanların kendisini kınayacağı endiŐesiyle, hamile olduğunu gizlemek için “**Onunla uzak bir bölgeye çekildi.**” (19.Meryem: 22)

Ayrıca gebeliğin meydana getirdiği hormonal dengesizliğin akli bulandırarak, hakikati algıda sapmalara yol amaması iini vehmi tahrik eden sebeplerden daha da uzaklaşmak amacıyla “**uzlet**” etti.

Lakin bu tabii vakadan etkilenmemesi mümkün değildi.

Nihayet **doğum sancısı ile hurma dalına yapıŐırken; “KeŐke bundan önce ölseydim ve büsbütün unutulup gitseydim” dedi.** (19.Meryem: 23)

Onun altından bir ses: “Mahzun olma, Rabbin senin alt

tarafında bir dere oluşturdu” diye nida etti. (19.Meryem: 24)

Meryem Aleyhisselâm ilahî hitabı uzaklaşmak istediği yönden (özüyle arasında perde oluşturduğu için sakınmak istediği bedeni yönünden) algıladı. Çünkü insan bedeni, ilâhî özelliklerin kuvveden file çıkış mahalli olması yönüyle velâyet yaşamına gebedir.

Nitekim İsa Aleyhisselâm **“İnsan iki defa doğmadan semânın melekûtuna ulaşamaz”** demiştir. İşte bu ikinci doğum; ibadet, riyâzat ve nefse muhalefet gibi çalışmalarla bilinci bedensellik fikri kısıtlamalardan kurtarıp; beyindeki ilâhî potansiyelden yararlanarak, şuurun sınırsız kuşatıcılığında cennet yaşamına geçişidir. Bu yolda çekilen sancılar ise kutlu doğumun müjdesidir.

“O hurma ağacının dalını kendine doğru salla, üzerine olgun, taze hurma düşecektir.” (19.Meryem: 25)

“Hurma ağacı”, tekillikten meydana gelen evrenin bütünselliğini simgeler.

Bardak içindeki suyun camını kırıp denizle bütünleşmesi misali... Yaratıcı ötede bir tanrı (dışsal güç) gibi görme ikliminden kurtulup, mutlak tek varlıkla bütünleşmeye yönelik yaşaması, **“O hurma ağacının dalını kendine doğru salla”**ması; bu yöneliş ile kişinin hakiki tek varlıkla sekron olmasının hissettirdikleri ve meydana getireceği farkındalıklar ise **“üzerine düşen olgun, taze hurma”** olarak tarif edilmiştir.

Yani âyetteki hurma misali ile Meryem Aleyhisselâm’a, ge-

belik sürecinin olumsuz etkilerini bu şekilde kontrol etmesi gerektiği bildirilmiştir.

Nihayet doğum gerçekleşip, İsa Aleyhisselâm dünyaya geldiğinde **Artık ye, iç, gözün aydın olsun!** (19.Meryem: 26)

Yani, “*Kudret-i İlâhî ile meydana gelen çocuk doğmuştur... Artık bedeninin bilincini bulandırmasından yana selâmette olup, kendini salt şuur olarak hissetmenin aşkın getirilerini (cennetini) yaşayabilirsin.*”

Ø

Eğer beşerden birini görürsen; ‘Ben Rahmân için bir oruç adadım; artık bugün kimseyle konuşmayacağım’ de!” (19.Meryem: 26)

Türkçe’ye “**oruç**” olarak çevrilmiş “**savm**” kelimesinin anlamı “**kendini tutmak**”tır.

Oruç; şuursal bir varlık olan insanın öz değerleriyle yaşaması için... Yani, teklik esasına dayalı ilâhî bir yaşam sürmesi için, bedensel dürtülerini kontrol altına alması amacıyla teklif edilmiştir.

Kişi oruca gecenin alaca aydınlığa dönüşmesi ile başlar ve Güneş’in kaybolması vaktine kadar yeme, içme ve seksten kesilmek suretiyle bedeninin tabii isteklerine hükmeder. Bununla beraber gıybet (dedi kodu) etmemek, yalan söylememek gibi, kendini bedensel varlık kabul etmekten kaynaklanan bireysel çıkarlara sevk eden hâllerden sakınır. Bu avamın orucudur.

Bir de Meryem Aleyhisselâm gibi, öze eren seçkinlerin oru-

cu vardır.

Meryem Aleyhisselâm, başından geçen bu doğum mucizesinin sebebini insanlara izah edemeyeceğinden **Allâh'a tevekkül** etmiştir. İşte Meryem Aleyhisselâm'ın orucu, tevekkülüdür.

Bazen insanın elinden bir şey gelmediği, aciz kaldığı durumlar vardır. Böyle zamanlarda vehmin güdümü altında korkuyla hareket edip hata yapmaktansa; **Hakk'ın** (mutlak varlığın) beynindeki **“El Vekil”** ismi özelliğinin bu konuda selâmete çıkaracağına güvenerek sabretmek, ilahî ahlak icaplarına uygun erdemli bir davranıştır.

Nitekim Meryem Aleyhisselâm da öyle yapmıştır.

Böylece (Meryem) **çocuğu kucığında, ailesinin yanına döndü... Dediler ki: “Ey Meryem! Andolsun sen korkunç bir iş yapmışsın!”** (19.Meryem: 27)

“Ey Harun’un kız kardeşi! Senin baban kötü bir kişi değildi... Senin anan da iffetsiz bir kadın değildi.” (19. Meryem: 28)

Meryem oruçlu olduğundan konuşmayıp, çocuğu işaret etti (ona sorun gibisinden)... **“Kundaktaki bebekle ne konuşabiliriz ki!” dediler.** (19.Meryem: 29)

(Bebek İsa) **konuştu: “Kesinlikle ben Allâh kuluyum; bana Bilgi (Kitap) verdi ve beni Nebi olarak meydana getirdi.”** (19.Meryem: 30)

İsa Aleyhisselâm'ın beşikte konuşması, doğumu gibi bilfiil vuku bulan mucizevî hadiselerdendir.

İsa Aleyhisselâm İsrail oğulları içinden çıkan son Nebi'dir.

Nübüvvet işleviyle, Yahudilerin dine olan bakış açılarındaki sapmaları düzeltmeye çalışmış; Risâlet işleviyle de İncil'i (müjde olan bilgiyi) irsâl etmiştir.

“Meryemoğlu İsa'ya da beyyineler (hakikat bilgisinin apaçık tasdiki olan hâller) verdik.” (2.Bakara: 87) âyetinde belirtildiği üzere, İsa Aleyhisselâm'ın doğumu ve yaşamı; evrensel tekelliğin şuurusal yansıması olarak meydana gelen insanın, bedensel özelliklerle kayıtlı olmadığına açık bir kanıtı olarak insanlık için bir müjdedir.

Ayrıca İsa Aleyhisselâm, evrensel tekelliğin Zât'î hakikatine dair bir takım (tabiri caizse) hissedişleri ifade edememenin eksikliğini fark etmiş ve kendinden sonra bunu dile getirecek (**Ahadiyet** vasfıyla {tekil bir yapı olması yönüyle} Yaratana açıklayacak) bir Rasûlün geleceğini... Yani, **Efendimiz Muhammed Mustafa Aleyhisselâm**'ın geleceğini de müjdelemiştir.

Şöyle ki, **“Hani Meryemoğlu İsa dedi ki: “Ey İsrailoğulları... Muhakkak ki ben size Rasûlullâh'ım! Tevrat'tan önümde olan için bir tasdik eden ve benden sonra gelecek ismi AHMED olanı müjdeleyenim!”** (61.Saff: 6)

Evet, bu kısa bilgiden sonra biz tekrar kundaktaki bebek İsa Aleyhisselâm'ın konuşmasına dönelim.

“Nerede olursam olayım beni bereketli kıldı... Salâtı (sürekli Rabbime yönelik yaşamayı) ve sâfiyeyi hükmetti, Hayy olduğum sürece!” (19.Meryem: 31)

“Anneme hayırlı kıldı; zorba mahrum kılmadı!” (19.

Meryem: 32)

“Dünyaya geldiğimde, ölümü tattığımda ve ölümsüz olarak bâ’s olduğumda, Es Selâm üzerimdedir.” (19.Meryem: 33)

Bu son iki ayetin açıklamasını kitabın birinci bölümünün sonlarında yapmıştım.

Ø

İşte İsa, Meryemoğlu... Hakkında şüpheye düştükleri gerçek! (19.Meryem: 34)

Yani hıristiyanların, oluşumunu değerlendiremedikleri için İsa Aleyhisselâm’ı *Allâh’ın oğlu* olarak niteleyip, doğru anlayıştan sapmalarına yol açan hadisenin iç yüzü böyledir.

Çocuk edinmesi (kendinden gayrı mevcut olmayan El AHAD-üs Samed) **Allâh için olacak şey değildir; O, Subhan’dır! Bir işin olmasını hükmederse onun için yalnızca “Ol” der; olur.** (19.Meryem: 35)

Rasûl ve Nebilerin Yaratana dair açıkladıklarını “ötede bir tanrı ve yeryüzündeki kulları” şeklinde anlayan çoğunluk; evrensel tekilliğin yansıtıcısı olan beynin metafizik kuvveleriyle hareket eden, İsa Aleyhisselâm gibi seçkinleri de kafalarında tasavvur ettikleri bu tanrı anlayışıyla ilişkilendirmeye çalışmış ve **“Allâh’ın oğlu”** gibi akla, mantığa ve bilime ters fikirlere kapılmışlar.

Halbuki günümüz bilimsel gelişmeleri, evren ve içindekilerin enerji boyutundaki bölünmez bütünlüğünden dolayı gerçekte **TEK bir VARLIK** olduğunu ve bunun tanrılık mef-

humuyla da bir ilgisi olamayacağını açık ve kesin delillerle gözler önüne sermiştir.

Kesinlikle Allâh'tır benim de Rabbim, sizin de Rabbiniz! O'na kulluk etmekte olduğunuzu fark edin... Bu sırat-ı müstakimdir. (19.Meryem: 26)

Her birim, özdeki Yaratıcının **ezelde** (yani, kendi boyutunda - kuantum potansiyelde) takdir etmiş olduğu amaca uygun bir oluşumla evrende yerini alır... Ve yer aldığı evrende, tıpkı beynin beden üzerindeki tasarrufu gibi; **TEK BİR SİS-TEM BİLİNCİ'**ne bağlı olarak oluşumun gereğini yerine getirir. İşte, doğru anlayış budur.

Çeşitli anlayıştakiler (Ulûhiyetin TEK'liğinden perdeliler) **aralarında ayrılığa düştüler** (Allâh'a iftira attılar)... (19. Meryem: 37)

İnsanlar, Rasûl ve Nebilerin hakikate dair açtıkları bilgi üzerinde yaptıkları kişisel yorumlarla (fetva gibi) görüş ayrılığına saparak türlü inanç, mezhep, cemaat vs. gruplarına bölünüp, zihinleri bulandırdılar (anlaşılması basit bir konuyu, uzatarak içinden çıkılmaz hale getirdiler).

Yaşanacak azametli sürecin dehşetinde yazık olacak o hakikat bilgisini inkâr edenlere! (19.Meryem: 37)

Bu ve sonraki üç ayet bizleri ölüm sonrası yaşam konusunda uyarır. Çünkü din, ölümsüz bir şuur olan insanın sadece dünya yaşamında menfaat sağlaması için değil; ölüm sonrası yaşamın her aşamalarında da yararlanması amacıyla bildirilmiştir.

Başka bir ifadeyle din kapsamındaki tüm bildirimler, sadece

beş duyu gibi dar bir perspektifin oluşturduğu (evrende bir iğne ucu kadar yeri olmayan) ve ömrü kısa olan bir yaşam alanını (dünya hayatını) esas alarak değil; ölümün tadılmasıyla fark edilecek ve deneyimlenecek olan çok boyutlu evren açısından, yaygın bir skalada ve evrensel kapsamda bir bildirimdir.

“Mutlaka siz, boyutlar değiştirerek o boyutların uygun bedenlerine dönüşeceksiniz!” (84.İnşikak: 19) âyetinde belirtildiği üzere insan, bedeninin ölümüyle yok olmayıp, yaşamını türlü boyutsal dönüşümlerle sonsuzda devam ettirecek bir şuurdur.

Rasûl ve Nebilerin Yaratana dair bildirdiklerine iman etmekten amaç, ötede bir tanrının varlığını kabul edip, ona tapınmak için değildir!. Bu bildirimler, modern bilimsel veriler eşliğinde incelenirse eğer, asla ötede bir tanrı (dışsal güç) kavramından bahsetmediği rahatlıkla anlaşılacaktır.

Abdulkerim Ceylî k.s. **“İnsan-ı Kâmil”** isimli kitabında **“Allâh ismi insana aynadır”** diye yazar. Bu cümle, insanın kendini Allâh’ta tanıması için söylenmiştir. Daha açık bir ifadeyle **Allâh ismi, insanı anlatmak** (ve tarif etmek) **için kullanılmıştır...** Allâh ismi insanın, varlığını ilâhî boyuttan (Allâh isimlerinden) alan, şuursal bir varlık olduğuna işaret eder.

Kendini bedensel varlık kabul etmenin oluşturduğu sahte kimliğin uyum sağlayabileceği tek yaşam alanı Dünya’dır. Beden öldüğünde, bedensellik fikrine dayalı oluşmuş bir kişilik ruhu, sonraki yaşam şartlarına uyum sağlayamaz. İşte bu uyumsuzluk sıkıntısı, **“kabir azabı”** ile başlayan ve git-

tikçe artacak ıstıraba dönüşür.

Buna mukabil, ilâhî boyutun şuurusal yansıması olduğu kabulüne dayalı oluşmuş bir kişilik ruhu için ölüm sonrası, onun kendini daha rahat ifade edebileceği bir yaşam olacaktır.

Ölümün tadılması ardından biyolojik beden terk edilerek, beynin elektromanyetik dalga faaliyetiyle meydana getirdiği ruh beden yaşamına geçilir ve ruhanî algılamanın sağlayacağı avantaj ile insanlar (Hakikati) **işitecekler, görecekler bize gelecekleri süreçte! Ne var ki bugün, o zâlimler apaçık bir sapkınlık içindedirler.** (19.Meryem: 38)

Onları, olayın sonucunun yaşanacağı, hasret süreci hakkında uyar! Onlar kozaları içinde ve iman etmemiş bir hâldeyken (iş bitirilecek). (19.Meryem: 39)

Ne arz kalır ne de üstünde herhangi bir şey! Hepsi bize (hakikatlerine) **döndürülürler.** (19.Meryem: 40)

Ø

İsa Aleyhisselâm hakkında yanlış bilinen bir diğer hususta çarmıha gerildiği zannıdır. Yahudilerin çarmıha gerilmesi-ne sebep olup, katlettiklerini zannettikleri kişi İsa Aleyhisselâm'a benzeyen bir başka kişidir.

İsa Aleyhisselâm ise **“iki bin sene sonra tekrar aranızda döneceğim”** diyerek, biyolojik beden boyutundan ayrılıp, ruhanî (ışınsal) bedeniyle (ölüm sonrası yaşam boyutu olan) berzah âlemi yaşamına geçmiştir.

Bu durum Kur’ân’da şöyle açıklanmıştır: **“Biz, Allâh Rasûlü Mesih, Meryemoğlu İsa’yı katlettik”** sözleri yü-

zünden... Gerçekte Onu ne katlettiler ne de haça astılar; sadece onlara öyle benzetildi (asılan). Onun hakkında tartışanlar bu konuda tam bir şüphe içindedirler; bu konuda kesin bilgileri yoktur, zanlarına göre konuşurlar. Kesin olan, İsa'nın katledilmediğidir! (4.Nisa: 157)

Bilakis Allâh Onu kendine yüceltti! Allâh Aziyz'dir, Hakiym'dir. (4.Nisa: 158)

Efendimiz Aleyhisselâm'ın da belirttiği üzere İsa Aleyhisselâm yakın bir zamanda ruh bedenini yoğunlaştırmak (materialize etmek) suretiyle tekrar Dünya'ya dönecek ve Mehdi'ye (Efendimiz Muhammed Aleyhisselâm kaynaklı ilmi açana) tabi olup, diyet olarak ta Deccal'i öldürecektir.⁵

Doğrusunu Allâh bilir.

5 **Mehdi, İsa ve Deccal** hakkında daha fazla bilgi isteyenlere veya konunun seyrini merak edenlere Üstad Ahmed Hulûsi'nin ilgili yazılarını okumalarını öneririm.

BÖLÜM 4

YENİ BİR NESİL

Gelen BİLGİ içinde İbrahim’i de hatırla (zikret)! Muhakkak ki O Sıddık’tı, Nebi idi. (19.Meryem: 41)

İbrahim Aleyhisselâm tek bir vücut (bütünsel yapı) olan evrenin fitratla (programla) meydana geldiğini müşahede eder. Bu müşahedeye göre varlıktaki her oluş derindeki Yaratıcı aklın bir tasarımıdır.

Basiretle gördüklerimizin ardına geçtiğimizde, her birimin bütünsellikle uyumlu olarak işlevini yerine getirdiği, dinamik bir sistemin varlığını tespit ederiz. İşte bu yaratıcı kudretin aklıdır. Sistemin ardında ise Yaratanın bize göz kırptığını görür ve anlarız ki, gören ile görünen aynı tek varlıktır.

İşte burada, İbrahim Aleyhisselâm’ın derin düşünce sonucu ulaştığı bu gerçeğe bizde ulaşır ve “**Muhakkak ki ben ve-chimi (bilincimi) hanîf (tanrı objesiz) olarak, semâlar ve arzın Fâtır’ına** (her şeyi yaratış amacına göre programla-

arak Yaratan'a) **yönelttim... Ben müşriklerden değilim!**" (6.En'am: 79) ifadesindeki manayı anlamış oluruz.

Ana yapısı itibariyle evren, birimin bünyesinde barındırdıklarını açığa çıkarması için genel bir tetikleyici mekanizma gibi işler.

Şöyle ki... On iki burç diye bildiğimiz, etrafımızı saran yıldız kümelerinden yayılan kozmik ışınlar ve bu ışınları farklı açılardan dünyamıza yansıtan gezegenler, yeryüzündeki tüm canlıların oluşumunu düzenleyen bir sistemdir.

İnsan beyni, anne rahmindeki oluşumu aşamasında bu yıldız kümelerinden gelen ışınlarla programlanır ve doğumundan ölümüne kadar burçların yönlendirmesiyle yaşamını sürdürür. İnsanın ölüm sonrasındaki yaşamı dahi yine burçların etkisi altında süregider. Nitekim Muhyiddin Arabî k.s. bu hususa, **"Dünya'da ve cennetlerde oluşan her şey burçların tesiriyle meydana gelir"** diye işaret etmiştir.

Geçmişte yıldız ve gezegenlerin insan kaderi üzerindeki etkilerini fark edenler, yıldız ve gezegenlere tanrılık atfetmiş ve onları sembolize eden putlar yaparak, onlara tapınma yoluna gitmişler.

İşte böyle bir toplum içinde Dünya'ya gelen İbrahim Aleyhisselâm, bu yıldız ve gezegenlerin yeryüzündekileri idare eden birer tanrı olamayacağını; Yaratanın kendi özelliklerini seyretmek için evren ve içindekileri kendi vücut yapısı içinde (uzay kapsamında), bir sistem ve düzenle meydana getirdiğini; dolayısıyla yıldız ve gezegenlerin (burçların), mahlukatın kaderlerini düzenleyen Yaratıcı aklın mekanik bir yansıması olduğunu tespit etmiştir.

Yaratacı akıl ise ötedemizde bir tanrı (dışsal güç) değil, kul-
luk etmekte olduğumuz özümüzdeki holografik tekil haki-
kattir.

İşte bu gerçeği tespit eden İbrahim Aleyhisselâm, başta ba-
bası olmak üzere toplumunu bu konuda (**Kelime-i Tevhid**
olan **“La ilâhe illâ Allâh” = “Tanrı yoktur, sadece Allâh”**
konusunda) bilgilendirme yoluna gitmiştir.

**Hani İbrahim babası Azer’e: “Putları ilâhlar mı edini-
yorsunuz? Doğrusu ben, seni ve topluluğunu apaçık bir
sapıklık içinde görüyorum” demişti.** (6.En’am: 74)

**Böylece İbrahim’e, ikân sahibi olsun diye, semâlar ve ar-
zın melekûtunu (derûnundaki, onları oluşturan kuvveleri)
görecek basireti veriyoruz (gözünün gördüğüyle eşyanın
hakikatinden perdelenmesin diye).** (6.En’am: 75)

**Gece (bilgisizlik – cehl) onu bürüyüp, örtünce bir yıldız
(bilincini fark etti) gördü... “İşte bu Rabbim” dedi... Ba-
tınca da (hakikatini anlamada yetersiz kalınca): “Batanları
sevmem” dedi.** (6.En’am: 76)

**Ay’ı (duygusallık kaynağı oluşu itibarıyla benliğini) do-
ğarken gördü... “İşte bu Rabbim” dedi... Batınca şöy-
le dedi: “Yemin olsun ki eğer Rabbim hidâyet etmemiş
olsaydı, elbette sapmışlar topluluğundan olurum.”**
(6.En’am: 77)

**Güneş’i (Hakikati yaşatır umuduyla aklını) doğarken gör-
dü... “İşte bu Rabbim, bu daha büyük” dedi... Batınca
(aklın Allâh’ı kavramada yetersizliğini fark edince) şöyle
dedi: “Ey halkım, doğrusu ben sizin ortak koştüğünüz**

şeylerden berîyim.” (6.En’am: 78)

Muhakkak ki ben vechimi (bilincimi) **hanîf** (tanrı objesiz) olarak, **semâlar ve arzın Fâtır’ına** (her şeyi yaratış amacına göre programlayarak Yaratan’a) **yönelttim... Ben müşriklerden değilim!”** (6.En’am: 79)

Ø

Bu noktada şu gerçeği tekrar hatırlatmakta fayda vardır.

“**Allâh**” ismi, evrensel özün kendine seçmiş olduğu ve Efendimiz Aleyhisselâm’a vahiy ile bildirdiği özel bir isimdir ve İhlâs sûresinde Zât’ını **Ahadiyet** ile vasıflandırmıştır. İsmi Allâh olan evrensel özün **TEKİL** bir yapı olduğunu vurgulayan Ahadiyet vasfı, kendisi dışında bir varlık olmadığı gerçeğine işaret ederek tanrılık (ve buna dayalı tapınma) kavramını da geçersiz kılar. Dolayısıyla Kur’ân’daki “**Allâh**” tanrısı asla bir “**tanrısallık**” (dışsal güç) mefhumuyla bağdaşmaz.⁶

İbrahim Aleyhisselâm’a “**Tevhid Rasûlü**” denmesinin sebebi, çokluk kisvesine bürünmüş (çokluk görüntüsü veren) evrenin, tek bir varlık olduğunu idrak etmesi ve o boyutun bilgisiyle (teklik şuuruyla) tanrı kavramına dayalı tüm düşünce ve inanç biçimlerini yıkmasından ileri gelmektedir.

Bu durum Kur’ân’da şöyle açıklanmıştır:

Hani Rabbi (Esmâ bileşimi hakikati) **İbrahim’i birtakım**

6 **Allâh** ismiyle işaret edilenin ne olduğu hakkında geniş bilgi isteyenlere, Üstad Ahmed Hulûsi’nin “**Hazreti Muhammed’in Açıkladığı ALLÂH**” kitabını okumalarını öneririm.

birimlerle (karşılaştırıp onlara karşı düşüncelerini) **imtihan etmişti de** (yıldız – ay – güneş konularına verdiği cevapları hatırlayın), **O da hakkıyla bu konularda değerlendirmelerini ortaya koyarak, başarmıştı.** (2.Bakara: 124)

İbrahim Aleyhisselâm'ın, varlığın tekliği esasına dayalı bütünsel bakma anlayışıyla (düşünce sistemiyle) vehme dayalı fikirleri paramparça etmesi (çürütmesi) üzerine; **Bundan sonra Rabbi: “Ben seni insanlara imam (ilmi nedeniyle kendisine uyulan) kılacağım” demişti.** (2.Bakara: 124) âyetinde belirtildiği üzere O'nu, insanlık için **“imam”** durumuna getirmiştir. Bu konuda İmam Rabbânî k.s. **“Mektûbât”**ında; **“Nübüvvet makamının derecelerini geçtikten sonra (sonunda), içlerinden bir kaçına İmamet makamını verirler..”** diye yazmıştır. Takdir edersiniz ki burada bahsi geçen imamlık vasfının, genelin anladığı imamlıkla ilgisi yoktur.

İbrahim Aleyhisselâm'ın inşâ ettiği **Kâbe**, insanları evrensel tekilliği anlamaya ve esaslarına uygun bir yaşam sürmeye dâvettir. Bu husus Kur'ân'da şöyle anlatılır:

Hani biz İbrahim'e Beyt'in mekânını hazırlamıştık da: “Bana bir şeyi ortak koşma! Beytimi, tavaf edenler, (benlikleriyle) ayakta dönenler ve secde (benliksiz) ile rükû edenler (boyun eğenler) için arındır!” (22.Hacc: 26)

“İnsanlara haccı yaşamalarını ilan et (Beytullâh'a davet et) ki yakın veya derin – uzak yollardan gelen her tür binek aracıyla sana gelsinler.” (22.Hacc: 27)

Günümüzde Kâbe'yi ziyaret esnasında yerine getirilen uygulamalar (Haccın rükünleri ve şartları), vaktiyle İbrahim

Aleyhisselâm tarafından bildirilmiş hükümlerdir.

Bu hükümler İbrahim Aleyhisselâm'ın vefatından sonra, insanların getirdikleri yorumlar ve kattıkları safсата ile esas gayesinden uzaklaşarak “*insanları idare eden tanrılara (dışsal güçlere) tapınma*” inancına dönüşmüştür.

İnsanlar evrensel tekilliği hissetsin ve bütünsel bakmanın cennetini yaşasın diye, İbrahim Aleyhisselâm'ın inşa ettiği Kâbe'nin içi 360 tanrıyı temsil eden 360 put ile doldurulmuş; bildirmiş olduğu rükün ve şartlar ise putlara tapınma amacıyla uygulanan dinsel tören hâline gelmiştir.

Doğru bilgidен sapmanın getirdiği bu yanlış uygulama, Efendimiz Aleyhisselâm'a kadar devam etmiştir.

İbrahim Aleyhisselâm'ın genetik mirasçısı olan Efendimiz Aleyhisselâm, Kâbe'yi tanrılardan arındırmış ve Hac ile Ümre ziyaretinde yapılması gereken uygulamaları da, olması gerektiği gibi aslına döndürmüştür.

Evet, biz tekrar konumuza dönelim...

Ø

Beyni yönünden evrensel tekilliği hissedip, bütünsel bakmanın cennetini yaşama yetisiyle meydana gelen insan; ikinci beyin diye nitelenen, enterik sinir sistemi yönünden ise hayvanlarla aynı fitratı paylaşır. Birbirine ters düşen bu iki yapıda (şuur ve beden) hangisinin yaşam bilgisi ağır basarsa, kişi yaşamını onun etkisi altında sürdürür.

İbrahim Aleyhisselâm da tercihini seçkin yaratılışının hakkını vermekten yana yaptığı için; “**Muhakkak ki O Sıd-**

dık'tı..” (19.Meryem: 41)

Ve **“Nebi idi!”** (19.Meryem: 41)...

Çünkü İbrahim Aleyhisselâm insanlara, ebedî saadetleri için kendisine açılan ilme... Yani, **Nübüvvet** bildirimine teslim olmalarını da teklif etmiştir.

(İbrahim) **babasına demişti ki: “Ey babacığım... İşitmeyen, görmeyen ve sana hiçbir faydası olmayan şeye niçin tapınıyorsun?”** (19.Meryem: 42)

“Ey babacığım... Kesinlikle sende olmayan ilim, bende açığa çıktı! Bu nedenle bana tâbi ol, seni düzgün yola yönlendireyim.” (19.Meryem: 43)

Der ki: **“Ey babacığım... Şeytana kulluk yapma! Muhakkak ki şeytan Rahmân'a âsi oldu.”** (19.Meryem: 44)

“Şeytana kulluk yapma...”

Yani, *“bedensellik fikrine kapılma! Çünkü kendini sadece bedensel varlık sanma fikri, beyin kapasitesine sınır getirerek kişiyi yüzeysel bir yaşamda sabitler. Halbuki şuursal bir varlık olan insan için yaşam, ölüm sonrasında da türlü boyutsal dönüşümlerle devam ede gidecektir.”*

Yeri gelmişken, birazda dindeki **“şeytan”** tanımını üzerinde duralım.

Öncelikle bilelim ki **“şeytan”** diye bir tür yoktur!.

Gerçeğe uymayan, yanlış ve asılsız fikirlerle insanları sap-tırma işlevi İslâm dininde **“şeytâniyet”** olarak nitelenmiştir.

Örneğin şeytânî cinler (gözün görme sınırı dışında kalan

ışınsal varlıklar) vardır. Aşağılık kompleksi olan bu görünmez varlıklar, kendi üstünlüklerini kabul ettirmek için insanların beynine yolladıkları türlü fikir ihtiva eden ışınsal impulslarla, onlara bedensel varlık olduklarını ilkâ ederek beynin esas potansiyellerine ulaşımı engellemek isterler.

“Ey cin topluluğu, gerçekten insanların çoğunluğunu hükmünüz altına aldınız (hakikatten uzaklaştırdınız)!..” (6.En’am: 128) âyeti, insanların çoğunluğunun cinlerin hükmü altında, iman esaslarından (beynin aşkın getirilerini yaşamaktan) uzak olduklarını belirtir.

Cinlerin hükmü altında olup da farkında olmadan ya da farkında olarak onların şeytânî emellerine hizmet eden insanlar da vardır ki, bu insanlar dahi Kur’ân’da şeytâniyetle vasıflanmışlar.

Günümüz teknoloji çağında ise bu şeytânî cinler ve hükmü altındaki insanlar şeytâniyetlerini organize bir şekilde, internet ile şekillenen medya üzerinden kitleleri manipüle ederek yapmaktalar.⁷

Rahmân ismine gelince...

Üstadım Ahmed Hulûsi “Er Rahmân” ismi manasını şöyle açıklar:

“**Allâh**” ismiyle işaret edilenin, “**zerre**”lerin zâtını “**Esmâ**”sıyla ilminde “var” kılma özelliğine işaret

7 Cinler konusunun iç yüzünü öğrenmek isteyenlere, **Dünya’da tek kaynak kitap** olan Üstad Ahmed Hulûsi’nin “**Ruh İnsan Cin**” isimli kitabını okumalarını öneririm.

eder. Bugünkü anlayışa göre “Kuantum Potansiyel”e işaret eder. Tüm yaratılmışların kaynağı olan potansiyeldir. “Esmâ mertebesi”nin adıdır! Her şey, “var”-lığını “**ilim ve irade**” mertebesinde bu ismin işaret ettiği özellikle elde eder!

Teknik açıdan **Rahmân** ismini ele alacak olursak, uzay kapasamındaki oluşumları (evren ve içindekileri) **meydana getiren evrensel mekanizmanın potansiyelidir** ve holografik esasa göre varlığın her zerresinde tümüyle mevcuttur.

İşte bu mevcut, gerçek beyin potansiyelidir!

Dolayısıyla “**Şeytan**” (gerçeğe uymayan, yanlış ve asılsız fikirleri ilka eden); insanı, beyin potansiyelinin getirisi (“**cennet**” diye misal yollu açıklanan) şuurun aşkın yaşam hâlinden mahrum etmeye çalıştığı için “... **Rahmân’a âsi oldu.**”

Bu mahrumiyetten babasını sakındırmak isteyen İbrahim Aleyhisselâm devamla şöyle der: “**Ey babacığım... Ben, sana Rahmân’dan bir azap dokunmasından, böylece (böylece gelecek yaşamda da) şeytanın dostu (bedensellik sınırları içinde kalmış) olmandan korkarım.**” (19.Meryem: 45)

İbrahim Aleyhisselâm’ın anlattıklarını değerlendiremeyen (Babası) dedi ki: “**Sen benim tanrılarımın yüz mü çeviriyorsun, İbrahim? Yemin ederim ki eğer vazgeçmezsen, seni mutlaka taşlatarak öldürürüm... Uzun müddet benden uzak kal!**” (19.Meryem: 46)

Bunun üzerine (İbrahim) dedi ki: “**Selâm üzerinde olsun.**

(19.Meryem: 47) Yani İbrahim Aleyhisselâm babasına, **“be-den ve tabiat kayıtlarından beri olup, hakikatini bilmenin güzelliklerini hazmıyla yaşayanlardan olması”** temennisinde bulunduktan sonra, bu konuda **Senin için Rabbimden mağfiret dileyeceğim. Muhakkak ki O, bana çok ikramda bulunandır” dedi.** (19.Meryem: 47)

Sonra devam etti... **“Sizden de, sizin Allâh dînundaki yö-neldiklerinizden de uzaklaşp; Rabbime dua ediyorum. Rabbimin yönelişi ile mutsuz sona ermeyeceğimi umarım.”** (19.Meryem: 48)

Babasına ve toplumuna yararlı olamayacağını anlayan İbra-him Aleyhisselâm, çareyi onlardan uzaklaşmakta görür.

Bizler dahi yararlı olamadığımız kişi veya topluluğa takıl-maya devam ettiğimiz taktirde, şartları gereksiz yere zor-lamaya başlarız ve iyi niyetli çabamız neticede fanatizme dönüşerek istenmeyen sonuçlara sebep olabilir.

Nitekim Efendimiz Aleyhisselâm dahi Mekke’de toplumu-na yararlı olamayacağını, hatta kendisine iman edenlere dahi daha fazla fayda sağlayamayacağını anladıktan sonra çareyi Medine’ye hicret etmekte bulmuştur.

Hicret ettiği yeni ortamın jeomanyetik enerjisinin misyonu-na verdiği katkı ile kısa bir zaman içinde yüzbinlerce insa-na ulaşmıştır. Böylece birçok insandan gelen türlü soru ve sorunlara getirdiği çözümlerle gelişen ve nihayet **“Bugün sizin için Dininizi ikmal ettim** (Din konusundaki bilgilen-menizi), **üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve sizin için Din** (anlayış) **olarak İslâm’a** (Allâh’a tam teslimiyete) **razı oldum...”** (5.Mâide: 3) âyetinde belirtildiği üzere olgunla-

şan din (oluşumun hakikati ve sistemi gerçeği) anlayışı, kıyamete kadar insanlığın faydasına sunulmuştur.

Ø

Babası ve toplumu tarafından anlaşılıp değerlendirilememenin üzüntüsü ile onlardan uzaklaşan İbrahim Aleyhisselâm, kendisinden (genlerinden) bu kemâlâtı yaşayacak/yaşatacak (insandaki üstün meziyetin değerini bilecek) bir neslin meydana gelmesini talep eder.

“Rabbim, salâtı ikameyi (Esmâ hakikatine yönelişin getirisini yaşayanlardan) kıl beni ve zürriyetimden de (ikame edenler yarat)! Rabbimiz; duamı gerçekleştir.” (14.İbrahim: 40)

Toplumundan uzaklaşmak suretiyle bir yaşam biçimini sonlandıran İbrahim Aleyhisselâm’a yeni bir yaşamın kapısı açılarak duasına icabet olunur. Şöyle ki, (İbrahim) **onlardan ve onların Allâh dûnundaki yöneldiklerinden uzaklaşınca, Ona İshak’ı ve Yakup’u hibe ettik... Hepsini Nebi oluşturduk!** (19.Meryem: 49)

Onlara rahmetimizden hibe ettik ve onlarda Sıddıkiyet (Hakikati yaşayarak tasdik) ilminin yüce anlatım kuvvesini oluşturduk. (19.Meryem: 50)

İbrahim Aleyhisselâm’ın genlerinden gelen bu yeni neslin bir kolu, eşi Sare’den olan oğlu İshak Aleyhisselâm ve torunu Yakup (İsrail) Aleyhisselâm’ın zürriyetidir. Yakup Aleyhisselâm’ın zürriyetinden (yani, İsrail oğulları içinden) birçok Nebi çıkmıştır.

Diğer kolu ise cariyesi Hacer’den olan oğlu İsmail Aleyhis-

selâm'dır, ki onun zürriyetinden **Efendimiz Muhammed Mustafa Aleyhisselâm** meydana gelerek Nübüvvet devrini sonlandırmış ve ardından Velâyet devrini başlatmıştır.

Doğrusunu Allâh bilir.

BÖLÜM 5

TÛR'DAKİ HAKİKAT

Gelen BİLGİ içinde Musa'yı da hatırlat (zikret)... Muhakkak ki O muhlas (Allâh'a kulluğunun farkındalığında olan, seçilmiş) idi; Rasûldü, Nebiydi. (19.Meryem:51)

Musa Aleyhisselâm, Firavun'un İsrailoğullarını köleleştirip onlara eziyetlerde bulunduğu bir dönemde doğmuştur. Bu dönem Kur'ân'da şöyle anlatılır:

Muhakkak ki Firavun o bölgede üstünlük kurmuş ve oranın halkını çeşitli sınıflara bölmüştü. Onlardan bir sınıfı aciz bırakıp aşağılamak için, onların oğullarını boğazlıyor ve kadınlarını diri bırakıyordu... Muhakkak ki o, bozgunculardandı. (28.Kasas: 4)

Bir gün kâhinler, saltanatına son verecek olan Musa'nın doğum haberini Firavun'a ulaştırırlar. Bu haber üzerine Firavun da o sene doğan çocukların (rivayete göre yetmiş bin çocuğun) öldürülmesi emrini verir. Musa olabilir diye öldü-

rülen her çocuğun hayat enerjisi Musa Aleyhisselâm'a akar ve onda muazzam bir rûhaniyet oluşturur.

Ayrıca çocuk yaşta öldürüldüklerinden, henüz bedeninin tabii halleri ilâhî istidatlarını örtmemiştir. Başka bir ifadeyle, çocukta bedensel varlık olduğu fikri henüz yer etmediğinden ilâhî kimliğine yakın konumdadır. Dolayısıyla Musa Aleyhisselâm'a akan hayat enerjisi aynı zamanda onu kudsi bir yaşama yönlendiren bir güç kaynağı olarak bünyesinde iş görür oldu. Muhyiddin Arabî k.s. **“Fususu'l Hikem”** isimli kitabında böyle bir durumun, bu şekliyle sadece Musa Aleyhisselâm'a nasip olduğunu yazar.

Musa Aleyhisselâm'ın annesi, öldürüleceği korkusuyla onu bir sandık içerisinde suya bırakır ve kızına da onu izlemesini söyler.

Bâtın anlamı yönünden **“sandık”**, Musa Aleyhisselâm'ı taşıyan bedeni ve maddesel (nöronik) yapısı yönüyle beyni sembolize eder. Beyin potansiyeli ise **“su”** ile sembolize edilmiştir. **“Her diri şeyi sudan oluşturduk”** (21.Enbiyâ: 30) âyeti, biyolojik yaşam için suyun önemine işaret etmesi yanı sıra; tüm boyutları ve sayısız türleriyle evrenin yaşam kaynağı olan evrensel enerjiye (Allâh'ın kudret vafına) ve enerjideki bilince (Esmâ şuuruna) işaret etmektedir.

Musa Aleyhisselâm'ı taşıyan sandık, Nil'in dalgaları arasında Firavun'un sarayına doğru sürüklenir ve **“Firavun'un ailesi Onu kaybolmuş çocuk olarak bulup aldı.** (28.Kasas: 8)

Firavun'un karısı Asiye (ki Efendimiz Aleyhisselâm, cennet ehli kadınlarının en faziletlieleri arasında onun ismini de say-

mıştır); **“Benim için de senin için de göz aydınlığıdır (bu çocuk). Onu öldürmeyin! Umulur ki bize faydalı olur yahut Onu evlat ediniz”** der ve Musa Aleyhisselâm’ı evlat edinmeye karar verirler. Ona, *sudan geldiği ve ağaç altında durduğu* için **“Musa”** adını verirler. Kıptî (eski Mısır halk) dilinde **Mû, su; Sâ, ağaç** anlamına gelir.

Musa Aleyhisselâm Firavun’un sarayında, o devrin en gelişmiş imkanları içinde yetişir. Olgunluk yaşına eriştiğinde (33 yaş) bir kavgaya karışır ve istemeyerek işlediği cinayetten dolayı öldürüleceği korkusuyla Mısır’dan kaçıp, Medyen’e gelir. Medyen’de Şuayb Aleyhisselâm’ın kızıyla nikahlanır ve mihr olarak on yıl Şuayb Aleyhisselâm’a işlerinde yardımcı olur. Bu on yıl aynı zamanda Şuayb Aleyhisselâm’ın himayesi altında terbiye gördüğü bir süreçtir.

Musa Aleyhisselâm Medyen’de on sene kalıp, mihrini tamamladıktan sonra Mısır’a dönmeye karar verir ve ailesiyle birlikte yola koyulur. Yolculuğu esnasında, soğuk bir gecede yolu şaşırırlar. Hamile olan eşinin doğumu da yaklaşıktadır. Musa Aleyhisselâm’ın kendini çaresiz hissettiği o an Kur’ân’da şöyle anlatılmaktadır:

Tur’un tarafından bir ateş algıladı... Ailesine dedi ki: “Durun, şüphesiz ben bir ateş algıladım... Belki ondan size bir haber getiririm yahut o ateşten bir kor getiririm de belki ısırınız.” (28.Kasas: 29)

Oraya geldiğinde, o mübarek yerde Eymen Vadisi’nin kıyısından, o ağaçtan: “Yâ Musa! Kesinlikle ben Allâh’ım âlemlerin Rabbi olan!” diye nida edildi. (28.Kasas: 30)

Hiçbir arkeolojik kanıt ve bilimsel tutarlılığı olmadığı hal-

de, Bizans kralı Konstantin'in annesi Helena'nın gördüğü bir rüyaya dayalı olarak iddia ettiğine göre Tur dağı, Mısır'ın Sina yarımadasındaki iki yüksek dağdan biri olarak kabul görmüştür.

Halbuki gerçek Tur dağının, Suudi Arabistan'ın kuzeybatısında, Akabe'nin yaklaşık 110 kilometre güneyinde olan, eski Medyen topraklarındaki en yüksek dağ olan **Cebel el-Lawz** olduğu hususunda yeterli arkeolojik kanıt ve tutarlı bir teorik model vardır.⁸

Evet, Musa Aleyhisselâm Tur istikametinde ilerlerken, **Ey-men Vadisi**'nin kıyısındaki ağaçtan **ilahî kelâm**'ı algılar ve **Rabbânî ilimle** aydınlanır. Bundan sonra İsrailoğullarına Rasûl ve Nebi olarak gönderilir. Risâlet işleviyle, oluşumun hakikati bilgisini dillendirirken; Nübüvvet işleviyle de bildirilen hakikatin yaşanması için yapılması gerekenlerden haber verir.

Musa Aleyhisselâm'ın bir diğer misyonu da Firavun'u uyarmaktır.

Devrin en büyük ilim merkezi olan Mısır'da, her konuda çok iyi eğitilmiş olan Firavun, kadim hakikat (varlığın tekliği esası) bilgisine de sahipti. Ne var ki bu bilginin gereğini yaşaması için beş duyunun oluşturduğu algı sınırları dışına taşarak, kendini bedensel varlık kabul etmesine yol

8 Günümüzde Suudi Arabistan'ın Veliht Prensi Selman, tarihin en pahalı yatırım projesi olan Neom şehrinin kurulması için, söz konusu bu toprakları da kapsayan 16 bin kilometrekare büyüklüğünde bir araziyi İsrail için ayırmıştır.

açan fikirlerin üstünde (yani, şuurda boyutunda) bulması gerekirken; o ise hakikate dair bildiklerini ve hissettiklerini, bedeninin algı sınırlarının oluşturduğu geçici dünya yaşamına hasretme (ilâhî varlık bilgisini bedensel arzularını tatmin etme yolunda kullanma) gaffetine düşmüştür.

Bu durum Kur’ân’da şöyle anlatılır:

“Git Firavun’a! Muhakkak ki o iyice azdı!” (20.Tâhâ:24)

Musa Aleyhisselâm Firavun gibi çok bilmişlikten kaynaklanan, egosu güçlü birini uyarmanın zor olacağını bildiği için **dedi ki: “Rabbim, şuuruma genişlik ver** (bunları hazmedebileyim ve gereğini uygulayabileyim).” (20.Tâhâ:25)

“İşimi bana kolaylaştır.” (20.Tâhâ:26)

“Lisanımdaki tutukluluğu çöz.” (20.Tâhâ:27)

“Ki sözümü (derinliğine) anlasınlar.” (20.Tâhâ:28)

“Benim için ehlimden bir yardımcı oluştur.” (20.Tâhâ:29)

“Kardeşim Harun’u.” (20.Tâhâ:30)

“Onunla gücümü arttır.” (20.Tâhâ:31)

“Onu işimde ortak yap.” (20.Tâhâ:32)

“Ki seni çokça tespih edelim.” (20.Tâhâ:33)

“Seni çok zikredelim (hatırlayalım!)” (20.Tâhâ:34)

“Muhakkak ki sen bizi Basıyr’sin!” (20.Tâhâ:35)

Nitekim Musa Aleyhisselâm’ın bu duası kabul gördü ve misyonunu kolaylaştırması için **Rahmetimizden, Ona kardeşi Harun’u Nebi olarak hibe ettik.** (19.Meryem: 53)

Hikâyenin bu kısa seyrinden sonra biz tekrar Musa Aleyhisselâm'ın Tur dağında karşılaştığı hakikate dönüp, konuyu biraz daha irdeleyelim.

Ona (Musa Aleyhisselâm'a) **Tur'un sağ tarafından** (benliğinin sağ yanı, hakikatinden) **nida ettik ve Onu neciy olarak** (hakikatinin seslenişini duyacağı makâma) **kurb makamına erdirdik.** (19. Meryem:52)

İnzâl olduğu devrin mahdut imkanlarından dolayı evrensel gerçekleri işâret yollu (mecaz ve sembollerle) anlatan Kur'ân dilinde “**dağ**”, **nefsin**... Yani, **benliğin** sembolüdür. “**Benlik**” ise **Allâh'ın Rubûbiyet** hükümlerinin açığa çıkma mahalli olan beynin özüdür... Yani, esas kimliğidir. Nitekim “**nefsini bilen Rabbini bilir**” hadisi bu gerçeğe ışık tutar. Dolayısıyla **Tur dağı**, Musa Aleyhisselâm'ın **beynini**; **Tur'dan** Musa Aleyhisselâm'a vaki olan **Rabbânî tecelli** (Allâh'ın isimleriyle beyindeki potansiyel varlığı) ise **nefsinin** (benliğinin) hakikatini sembolize eder.

Tur'un sağ tarafına... Yani, **Eymen vadisine** gelince; O, kişinin hakikatiyle bağlantı noktası olan beyindeki epifiz devresidir (pineal gland).

Epifiz; “**iman nûru**” denilen, yüksek frekansların ihtiva ettiği derin varlık bilgisinin beyne geçiş kanalıdır. Bu kanal üzerinden beyne geçiş yapan yüksek frekanslar, beyin titreşimini yükselterek bilinci algı sınırları dışına taşır (ya da algı sınırları dışındaki gerçeklere duyarlı hâle getirir). Böylece kişi evreni holografik yapısı ile (yani, orijin yapıda) deneyimlemeye başlar. Bahsettiğim bu deneyim, ölümü tadan

herkesin ruhânî algılama ile deneyimlediklerine benzer.

Yüksek frekans desteği ile kişi holografik evrenin bilgi platformunda hareket serbestliği kazanır ve sorgu kapasitesi kadar hologramda seyahat ederek, varlığı ve kendini Allâh'ta (ilâhî yapıda) tanıma lütfuna erer. İşte bu lütuf, birinci bölümde bahsetmiş olduğum üzere **kurbiyet** açılımıdır.

“Holografik evrenin bilgi platformunda hareket serbestliği” derken, bunu bir yerde sağa veya sola hareket etmek şeklinde tasavvur etmeyelim. Hatta tasavvur dahi edilemez bir durumdur. Çünkü burası kişinin kendini tekil yapıda (zamanlılık ve mekansızlıkta) bulup, evrenle Zâtî boyuttan iletişim kurduğu bir yaşam biçimidir.

“Kesinlikle ben, Rabbinim! Hemen iki nalını (beden ve bilinç bağlarını terk et; şuur olarak kal) çıkar; gerçekten sen mukaddes vadin Tuva'dasın!” (20.Tâhâ: 12) âyeti ise kişinin beden ve bilinç (egoyu besleyen) bağlarından arınıp, kendini salt şuur olarak bulduğu ölçüde epifizin yüksek frekans desteğinden istifade edebileceğine işarettir.

Ø

Musa Aleyhisselâm, İsrailoğullarını Firavun'un elinden kurtarmak için Mısır'dan Medyen'e doğru hareket eder. Firavun ve askerleri ise engellemek veya öldürmek için onları takip ederler. Muhtemelen Sina yarım adasının Nüveyba bölgesine geldiklerinde, Musa Aleyhisselâm Kızıl Deniz'e asasıyla vurur ve bir yol açılır ve Musa Aleyhisselâm kavmiyle o yol üzerinden karşıya geçer. Bunu gören Firavun da askerleriyle birlikte o yolu geçmek ister, fakat yol kapanır ve Firavun askerleriyle birlikte Kızıl Deniz'de boğulur.

Bu hadise Kur’ân’da şöyle anlatılır: **“İsrailoğullarını denizden geçirdik... Firavun ve ordusu haddi aştı ve düşman olarak onları izledi... Tâ ki boğulma hâli erişince: “İman ettim ki tanrı yoktur, ancak İsrailoğullarının kendisine iman ettiği vardır. Ben müslimlerdenim” dedi.”** (10.Yûnus: 90)

Burada akla **“acaba Firavun iman ile mi vefat etti?”** sorusu gelebilir.

Bununla ilgili Muhyiddin Arabî k.s. **“Fususül Hikem”** isimli kitabında; **“Bir şehir halkı çıkıp iman etmiş olsaydı da, sonuçta bu imanlarının yararlarını görseydi! Yunus’un kavmi hariç!** (Kavmi, Yunus’un aralarından ayrılıp gitmesinden sonra kendilerine azabın geleceğini hissedip toptan iman ve tövbe ettiler).. **İman edince de, dünya hayatındaki aşağılanma azabını onlardan kaldırdık; onları muayyen bir süre (nimetlerimizden) yararlandırdık.”** (40.Yûnus: 98) âyetine atfen, korkudan ileri gelen imanın dünyadaki azabı kaldırmayacağını, fakat âhirette fayda vereceğini yazmış... Fakat insanların çoğunda Firavun’un şakî (imansız, cehennem ehli) olduğu görüşü ağır bastığı için, bu hususta bir hüküm vermenin doğru olmayacağını da belirtmiştir.

Gelelim Musa Aleyhisselâm’ın denizi yarması hadisesinin bâtın yönüne...

Üstadım Ahmed Hulûsi **“Acı Gelen Gerçek”** isimli yazısında hadisenin bâtın yönünü şöyle açıklar:

“Musa (aleyhisselâm) gerçekleri açıklayıp, insanları uyarınca, onların üzerine saldırmaya başladılar...”

Musa, ilmin gereğini yaşayanlarıyla **Mülhime denizinde** geçip giderken; Firavun da kendi kullarıyla Mülhime denizinde yürümeye kalktı!

Musa geçti!!.. İnananları da...

Firavuna tâbi olanlar ise Mülhime denizinde, -pardon Kızıl Deniz’de- boğulup helâk oldular!”

Kişi, **Mülhime** diye tanımlanan anlayış düzeyinde ilham yoluyla (sezgi gibi, bilginin içe doğmasıyla) beden ötesi bir varlık olduğunu hisseder. Fakat ne olduğu hakkındaki bilgisi henüz tamamlanmamış olduğundan, bu konuda yanlış bir fikrin etkisine kapılıp, hakikatten tamamen uzaklaşma tehlikesi içindedir. İşte bu durum, **“Mülhime denizinde yürümek”** diye tabir edilir. Zira kişi hakikat yolunda ilerlerken her an yanlış bir fikre kapılarak, boğulma tehlikesi içindedir.

Burada kişiyi yanlış bir fikre kapılmaktan koruyacak (Musa Aleyhisselâm gibi, konuya vakıf) bir yol göstericiye ihtiyaç vardır. Zaten Rasûl ve Nebilerin insanlara gönderilmelerindeki ana nedenlerden biri de budur.

Ø

Kızıl denizi geçip Medyen’e vardıklarında, Musa Aleyhisselâm toplumunu kardeşi Harun Aleyhisselâm’a emanet eder ve Rabbiyle buluştuğu Tur dağında ibadet etmek amacıyla kırk gün inzivaya çekilir. Bu hadise Kur’ân’da şöyle anlatılır:

Musa’ya otuz geceyi vadettik... Sonra ona on ekledik; böylece Rabbinin tayin ettiği süreç kırk geceye tamamlandı... Musa, kardeşi Harun’a: “Kavmim içinde benim

yerime geç, ıslah et ve fesat çıkarmak isteyenlere uyma!” dedi.

Musa, takdir ettiğimiz süreç tamamlandığında; Rabbi de Ona seslenince (şöyle) dedi: “Rabbim, göster kendini, bakayım sana!”... (Rabbi) buyurdu: “Beni, asla göremezsin!.. Fakat dağa (benlik dağı) nazar et... Şayet (tecelli ettiğimde) dağ hâlâ duyursa, beni görebilirsin!”... Rabbi dağa (benliğine) tecelli edince, onu yok etti. Musa da baygın (benliğini yitirmiş olarak) düştü! Kendine döndüğünde, “Subhansın sen (seni tenzih ederim)! Sana tövbe ettim... Ben iman edenlerin ilkiyim” dedi. (7.A’raf: 143)

Musa Aleyhisselâm’ın Tur dağındaki inzivasının kırkıncı gününün sonunda, Ona benliğinin hakikatının Allâh (tekil yapı) olduğu gerçeği tecelli eder. Bu müşahedenin meydana getirdiği haşyet ile Musa Aleyhisselâm’ın üzerinden, **“kendinde Allâh’tan ayrı varlık görme”** fikri tesiri kalkar. Yani, vehmi benliği paramparça olur. Bilinci ise bu farkındalığın etkisiyle serseme dönmüştür. Bilincin bu hâli, **“Musa aleyhisselâm’ın bayılması”** diye anlatılmıştır.

Abdülkerim Ceylî k.s. “İnsan-ı Kâmil” isimli kitabında bu durumu şöyle anlatır:

“Dağın yıkılması: Musa’nın ALLÂH ile kendinden fâni olmasından ibarettir.

Musa’nın bayılması, “MAHİK” ve “SAHIK”dan ibarettir...

Zira; Musa yok oldu ve kul (olan Musa)’dan eser kalmadı. Nihayet HAK ebedî oldu. **Bu bakımdan,**

Musa Rabbını görmedi, yalnızca ALLÂH, AL-LÂH'ı gördü... Bununla beraber, orada Musa denen zâttan başka da bir şey yoktu...

Bu manaya Cenâb-ı Hakk Kur'ân'da:

“(Ey Musa!), sen beni kat'iyen göremezsin.”
(7.A'raf: 143) şeklinde işarette bulunmuştur...

Yani şunu demek istemiştir:

Sen var oldukça ben senden yokum. Eğer beni bulursan sen yok olursun.

Zira, kadimin zuhuru esnasında hâdisin kalmasına imkan yoktur...

Bu manaya Cüneyd-i Bağdâdî Hazretleri:

- **“Hâdis kadime yaklaşınca hâdisin eseri kalmaz..”** sözüyle işaret etmiştir.

Hazreti Âli de:

- **“Ben kaybolunca o meydana çıktı, o meydana çıkınca da beni gayb hâle getirdi”** buyurmuştur.

Ø

Gelen BİLGİ içinde İsmail'i de hatırlat (zikret)... Mu-hakkak ki O sadık-ul va'd (Allâh'a kulluğundan gâfil olmayacağı vaadine sadık) ve Rasûl idi, Nebi idi. (19.Meryem:54)

Va'd, “bir şeyi yapmak veya bir şey için söz vermek” anlamına gelir.

Peki insanın Yaratanına vaadi nedir?..

Hatta bu soruya gelmeden önce Şu soruya cevap almamız bence daha önemli...

İnsan Yaratanına ne zaman ve nerede vaatte bulunmuştur?..

Bu soruların cevabı ise Şu âyette gizlidir:

“Hani Rabbin Âdemoğullarından, onların bellerinden (menilerinden, genlerinden) kendi zürriyetlerini alıp; onları kendi nefslerine şahitlendirerek sordu: “Elestu Bi-Rabbiküm = Rabbiniz değıil miyim?”, (onlar da) “KALU = evet, Őehidna = bilfiil şahidiz”... Kıyamet sürecinde, “Biz bundan kozalıydık (gâfildik) demeyesiniz!” (7.A’raf: 172)

Âyette insanların mecaz diliyle insanların henüz sperm aşamasında iken, genetik olarak Rabbinin bilme yetisine sahip oldukları bildirilmektedir.

Üstadım Ahmed Hulûsi **“Ruhlar Ezelde Mi Yaratıldı”** yazısında, bu âyete Şöyle açıklık getirir:

“Allâh insanı İslâm fitratı üzere yaratmıştır” hükmü üzere, her insan henüz sperm hâlinde iken, kendisinde oluşan babasının geninden İslâm fitratının programını alarak dünyaya gelir.

“Onların bellerinden zürriyetlerini alır” ifadesi genetik olarak intikâl eden İslâm fitratının sperm hâlindeki varlığına işaret eder ve vurgular!

Yani, sperm hâlindeyken insan -BELLERİNDEN ZÜRRİYET ALINDIĞINDA- fitrat olarak Rabbinin bilme yetisine sahip kılınmıştır...

Varlığın özündeki Yaratıcı boyutun şuurusal açılım özelliğini genlerinde barından insanın “**vaadine sadakati**”; ilk insan olan Âdem Aleyhisselâm ile başlayan ve nesilden nesile intikal eden bu genetik mirası, potansiyelden ile başlayan ve nesilden nesile intikal eden Rub’ndan insanın Yra ğidir.eyleme geçirmesidir.

Bunun karşılığında ise “**Allâh’ın kuluna vaat ettiği cennet**” diye, misal yollu anlatılan şuurun teklik esasına dayalı aşkın yaşam hâlidir.

Vaadine sadık olanlara inzâl olur ilâhî sırlar -**Velâyet**-;

Onlarla irsâl olur evrensel gerçekler -**Risâlet**-;

Onlardır, bünyemizdeki yüce potansiyeli eyleme geçirmeye davet edenler -**Nübüvvet**-.

Şimdi bu konuya ışık tutan şu üç âyeti dikkatle inceleyelim...

“Onu (Nuh’u) tahta ve çivilerle oluşmuş ile taşıdık. (54. Kamer: 13)

(Tekne) **Gözetimimizde akıp gidiyordu. Nankörlük edile-ne (Nuh’a) bir ceza olmak üzere! (54.Kamer: 14)**

Andolsun ki onu (tekneyi insanlar için) bir işaret olarak (geride) bıraktık! Düşünen yok mu? (54.Kamer: 15)

Âyet, “**Düşünen yok mu?**” diye bizleri uyarır. Çünkü Nuh’un gemisiyle ilgili bu âyetlerde, başka bir gerçeğin gizli olduğunu fark ettirmek ister.

Abdulkerîm Ceylî k.s. “**İnsan-ı Kâmil**” isimli kitabında bu gizeme şöyle açıklık getirir:

“Ve taşıdık onu (Nuh’u ve onunla iman edenleri) **levhalar ve çiviler sahibinin üstünde.”** (54.Kamer: 13)

“Biz, gemiye yükledik” denmemiş, **“Levhalarından yapılmış şeye”** denmiştir. Zira, **“Elvâh”** levhalar, çiviler, ipler, mânâsına gelmektedir.

“Vehamelnâhû alâsefineh zâtî elvâhın ve düsürin” denmiş olsaydı, o zaman: (Zât-ı elvâh) olmayan başka bir şefine (gemi) varmış gibi bir mânâ hâtıra gelirdi. Ancak biz burada gizli mana olarak iki şey düşünebiliriz.

- a) Levhalardan ve çivilerden yapılan yüklenen şeyin gemi olabileceğini...
- b) Veya gemi adı tam olarak geçmediği için Hikmetin taşınmakta olduğunu idrak etmemiz gerekmektedir.”

Benim bundan anladığım ise özetle şudur...

“Onu (Nuh’u) **tahta ve çivilerle oluşmuş ile taşıdık.** (54. Kamer: 13)

Onu (Nuh’u); Yani, evrensel tekilliğin şuursal açılımı olan Velâyet yaşamını;

Tahta ve çivilerle oluşmuş ile taşıdık; DNA çift sarmalındaki bazlardan oluşan genetik bilgi olarak, kromozomlarda taşıdık.

(Tekne) **Gözetimimizde akıp gidiyordu;** Bir tekne misali, hücre sitoplazması içinde yüzmekte olan kromozomlar ve

taşıdıkları Velâyet genleri, üst düzey görevli varlıklar (Mele-i Âl'â) gözetiminde (mâiyet sırrına da işaret var burada), nesilden nesile intikâl ederek zaman içinde akıp gidiyordu.

Nankörlük edilene (Nuh'a) **bir ceza olmak üzere**; Nuh Aleyhisselâm'a (ve Risâlet ile Nübüvvet işlevini birlikte yüklenmiş Ul'ül Azm'e), yaptıklarının karşılığı olarak.

Onu bir işaret olarak bıraktı; Nuh Aleyhisselâm (ve Ul'ül Azm) ile irsâl olan bilgiyi (din bilgisini), vefatından sonra ardında kalan insanlar için (onlardan devraldıkları genetik mirasa) bir işaret olsun diye geride bıraktı.

Tıpkı Efendimiz Aleyhisselâm'dan arda kalan **Kur'ân** ve **Ehl-i Beyt** (Efendimiz Aleyhisselâm'ın vârisleri olan Müferridûn) gibi.

Varın gerisini siz düşünün.

Ø

Ailesine salâtı yaşamayı ve sâfiyeti emrederdi. Rabbinin indinde mardiye (şuurunda – tecelli-i sıfat) **idi.** (19.Meryem:55)

“Salâtı yaşamak...”; hakikat bilgisiyle aydınlanmaya yönelik bir yaşam sürmektir.

“Sâfiyet...”; birinci bölümde değinmiş olduğum üzere Al-lâh'ta (evrensel tekil yapı olarak) kendini tanımak suretiyle, bedensel varlık kabul etme fikri tesirinden arınarak saflaşmaktır.

Ø

Gelen BİLGİ içinde İdris'i de hatırlat (zikret)... **Hakika-**

ten O siddık idi, Nebi idi. (19.Meryem: 56)

Biz Onu yücelik makamına yükselttik. (19.Meryem:57)

Yoğun bir riyâzat, nefse muhalefet ve mücahede ile bilincini her türlü (kendini sadece bedensel varlık kabul etmenin oluşturduğu) noksan sıfatlardan (kayıtlı yaşam biçiminden) arındıran İdris Aleyhisselâm'ın yükseldiği o yücelik makamı, sistemimizin kalbi (kutbu) olan Güneş semâ'sıdır.

Bu makam aynı zamanda **Rical-i Gayb**'ın (görevli velilerin) başkanı olan **Gavs**'ın makâmıdır.⁹

Peki nedir bu **semâ katları**?..

Kur'ân ve Hadislerde bildirildiği üzere ve tasavvuf kaynaklarından bizlere ulaşan bilgiye göre Dünya'dan Ay yörüngesine kadar olan alanda, **yedi kat arz** (yer) **katları** vardır. Bu arz katları, atmosfer tabakalarının geçmişteki tanımıdır. Ayrıca bu katlar, yapısal özellikleri ile birbirini kapsayan boyutlar şeklinde mevcuttur.

Biyolojik bedenimiz itibariyle biz bu arz tabakalarının en dibi olan yedincisinde yer almaktayız. Bizim üzerimizdeki diğer arz tabakalarında **“yeryüzü melekleri”** ve **“cin”** denilen, insan gözünün algı sınırları dışında kalan ışınsal varlık türleri yaşamaktadır. Abdülkerîm Ceylî k.s. **“İnsan-ı Kâmil”** isimli kitabında bu arz katlarından bahseder ve cinlerin en şerlilerinden olan ifrit türünün, arzın altıncı katında yaşamakta olduğunu anlatır.

⁹ **Rical-i Gayb** (Görevli Veliler) hakkında geniş bilgi isteyenlere, Üstad Ahmed Hulûsi'nin konuyla ilgili yazılarını okumalarını öneririm.

Semâ katları ise Güneş sistemindeki yedi gezegenin yörüngeleridir. Berzah âlemi ise semâ katlarını içine alan Güneş platformudur. Burası aynı zamanda ölümü tadan insanların geçtiği ruhanî yaşam alanıdır.

Birinci kat semâ, Ay yörüngesidir.. İkinci kat, Merkür; üçüncü kat, Venüs; dördüncü kat, Güneş; beşinci kat, Mars; altıncı kat, Jüpiter; ve yedinci kat ise Satürn ve diğer planetlere açılan semâ katıdır. Ondan sonra “**yıldızlar Feleği**” denilen **Galaksiler** gelir. “**Kürsi**” ise “**Samanyolu Galaksisi**”sidir.

Bu konuda Efendimiz Aleyhisselâm şöyle buyurmuştur: “**Dünyanız ve yedi kat semâ, Kürsî’nin içinde çöle atılmış bir yüzük halkası kadardır. Kürsî de Arş’ın içinde gene çöle atılmış bir yüzük halkası gibidir.**”

Arz katları gibi, **Semâ katları** da kendi altındaki katları kapsayan boyutlardır. Fakat arz katlarından farklı olarak, semâ katları çok yüksek frekanslı enerji katmanları olup, kendi altındaki katmanları derinden nüfuz ederek kapsar.

Herhangi bir semâ katına ait enerjinin bilgi açılımına eren insan, kapsamındakilere derinden nüfuz ederek hakikatini (yapısal özelliklerini ve evrendeki yerini) kavrayacak bir ruhâniyete sahip olur. Tasavvufta bu özelliğe **keşif** denmiştir. Çok az bir kısmı ise kapsadıkları üzerinde tasarruf gücüne de kavuşarak, **fetih** ehlinden olur.

Herhangi bir semâ katına ait enerjinin bilgi açılımı, beyinde o katın frekansıyla rezonansı başlatır. Geçmişte buna “**ruhâniyet**” veya “**ruh gücünün artması**” denmiştir. Beyin frekansının yükselmesiyle kişinin bilinci bedeninin çekim

gücünden kurtulup, şuursal serbest yaşama yükselir. İşte bu duruma âyet; **Biz Onu yücelik makamına yükselttik.** (19. Meryem:57) diye işaret etmiştir.

Semâ ehline ulaşır arz (bedensel özelliklerle kayıtlı yaşam) ehline derin varlık sırları.

Onlar gecenin karanlığında dünyamızı aydınlatan yıldızlardır.

“Onlara yıldız olarak hidâyet ederiz.” (16.Nahl: 16) âyeti, bu gerçeğe işaret eder.

Onlar insanlığı idare eden ve gidişatıyla ilgili görev yapan gizli Allâh Velîleridir.

Doğrusunu Allâh bilir.

BÖLÜM 6

VAAT EDİLEN “CENNET”

İşte bunlar, Allâh’ın kendilerine in’amda bulunduğu Nebilerden, Âdem’in soyundan, Nuh ile birlikte (gemide) taşıdıklarımızdan, İbrahim ve İsrail’in (Yakup) zürriyetinden hakikate erdirdiğimiz ve (ezelden) seçtiğimiz kimselerdir. Onlara Rahmân’ın varlığının delilleri okunduğu zaman (yakînî müşahede ile) secde ederler ve ağlarlar. (19.Meryem: 58)

Kur’ân’da bahsi geçen Rasûl ve Nebiler, yaşadıkları devrin ihtiyaçlarına göre insanları hakikat yolunda aydınlatacak ilimler açmış ve kendinde açılan ilâhî kemâlâtı genetik olarak sonrakine miras bırakmış, birbirinden gelme tek bir nesildir.

Nübüvvet zincirinin son halkası olan Efendimiz Muhammed Mustafa Aleyhisselâm ile insanların din konusundaki bilgilenmesi tamamlanmış (5.Maide: 3) ve böylece bir dev-

rin (Nübüvvet devri) bitmesi ardından Velâyet devri başlamıştır.

Muhyiddin Arabî k.s. **“Fütuhât-ı Mekkiye”** isimli kitabında Nübüvvet devri ile Velâyet devri arasındaki farkı şöyle anlatır:

“Sen Rasûlullâh’ın gittiği yoldan müşahede ettiği şeyi müşahede edemez ve ilâhî özelliklerin Allâh’tan olumsuzlanması yoluyla nasıl bildirileceğini bilemezsin. Çünkü Rasûlullâh düz-özelliksiz bir toprak görmüş, onun üzerinde yürümüş; sen de onun izinden yürüyor ve sadece onun ayak izlerini görüyorsun.

Burada (araştırırsan) ulaşabileceğin gizli bir sır vardır. Bu sır şuradan kaynaklanır: Rasûlullâh önder olduğu için (zira ön yön onun adına gerçekleşmiştir) önünde bir iz görmez ve onu tanımaz. Sen ise onun ardından gittiğinde izi görür ve onun göremediği bir şeyi görürsün. Bu makam Hz. Musa’nın (ona ve Efendimize selâm olsun) Hz. Hızır’a tepki göstermesi hadisesinde tezahür eder.”

Şeyh’in bu açıklamasından anlaşılacağı üzere Velâyet devri, Rasûl ve Nebilerden bizlere ulaşan din bilgisinin etraflıca ele alınıp, tetkik edilerek açıklık kazanacağı bir devir olacaktır.

Başta sahabe olmak üzere, onlardan sonra gelen Abdulkâdir Geylânî, Ahmed Rufâî, İmam Gazâlî, Muhyiddin Arabî, Abdulkerîm Ceyli, İmam-ı Rabbânî gibi, öze ermiş birçok zevatın yaşam ve eserleri buna açık delildir.

Dahası, günümüz insanına çağdaş bilimler eşliğinde dine

bakmayı öğreten Üstadım Ahmed Hulûsi'nin eserleri ise, (bana göre) Velâyet devrinin **altın çağında** yaşadığımızın açık göstergesidir.

Öyle bir devir ki bu... Rasûllerin, bedensel algı sınırları dışındaki evrensel gerçeklere açtığı kapıdan, Enbiyâ'nın izini takip ederek girenler için evrensel gerçeklerle aydınlanma; O aydınlanmanın beyinde tetikleyerek harekete geçireceği potansiyellerin hissettirdikleri ve yaşattıkları ("**cennet**" diye tabir edilen) ilâhî (kendini Allâh'ta tanımanın getirisi) sırlarla cezb olma devridir.

Rasûllerin açtığı o sırlı kapıdan evrensel yaşam boyutuna (İsa Aleyhisselâm'ın tabiriyle "**Semâ'nın Krallığına**"), ancak onların tebliğ ettikleri şerî hükümlere uyarak geçilir. Çünkü şeriat hükümlerine uyum sağladığımız vakit, beynimizi evrensel gerçeklerin gereklerine dayalı bir biçimde iş görmeye sevk etmiş oluruz. Ne var ki bahsettiğim bu gerçek anlamıyla şeriat, zamanla gökteki tanrının buyrukları diye anlaşılarak esas amacından sapmıştır.

Konunun içyüzünü bilmeyenler, bilmedikleri için BELKİ mazur görülebilirler.

Peki ya bilenler?..

Çağdaş bilimler eşliğinde din olgusunu ve gayesini biraz olsun anlamış olanların çoğunluğu, maalesef konunun sadece bilgi yanıyla ilgilenerek şerî hükümleri es geçmekte.

Daha da kötüsü, egosunu veya bedeninin arzularını tatmin etmek için işine gelen bilgiyi alıp, işine gelmeyeni yok sayanların pişkin pişkin ortada dolanmaları.

**Gezdim Halep ile Şam'ı
Eyledim ilmi talep
Meğer ilim bir hiç imiş
İllâ edep, illâ edep
Yunus Emre k.s.**

Edep, seçkin yaratılmışlığının hakkını vererek yaşamak için Nübüvvet hükümlerine sınımsız sarılmaktır.

İşte, **“bu süregelen Sünnetullâh'tır!”** (48.Feth: 23)

Birileri gelir gerçeğin örtüsünü açmak için; ardından birileri o örtüyü kapatmak için harekete geçer.

Nasıl mı?..

Onların ardından bir nesil geldi ki, salâtı (hakikatlerine yönelişi) **yitirdiler ve şehvetlere** (kendilerini beden kabulünün dürtülerine ve boş heveslerine) **tâbi oldular... Gayyayı** (içinden çıkılamaz cehennem çukurunu) **boylayacaklar!** (19.Meryem: 59)

Nedir o içinden çıkılamaz cehennem çukuru?

Her ne ki beynimize bir kayıt getirir, bilincimiz onun oluşturduğu sınırlar içerisinde tutuklu (ve tutkulu) bir yaşam sürer. İşte bu tutukluluk hâli, o içinden çıkılmaz cehennem çukurudur; ateşi de duygularımızdır bizi içten içe yakan.

Örneğin kendimizi sadece bedensel varlık kabul etmemiz, beyin potansiyelimizi bedenle kayıtlayacak ve bilincimizi bedenin dünyası içinde tutuklu (ve tutkulu {bedenin güdümü altında}) bir yaşama mahkum edecektir. Halbuki insan, beynindeki ilâhî potansiyelin aşkın nimetleriyle beslenerek

yaşaması için meydana gelmiş, kudsî ve ruhânî bir varlıktır.

Ø

Ancak hatasını fark edip hakikatini çağrıştıran, hissettirip yaşatacak olan işlere dönmek suretiyle **Tövbe eden**, (Risâletin açtığı hakikate) **iman eden ve** (Nübüvvetin bildirdiği şerî hükümlere teslim olmak suretiyle) **imanın gereğini uygulayanlar müstesna... İşte onlar cennete dâhil olurlar ve hiçbir şekilde haksızlığa maruz kalmazlar.** (19.Meryem: 60)

Yeri gelmişken, birazda tövbe'nin anlamı üzerinde duralım.

Tövbe'nin Arapça kelime manası “**dönüş**”tür. Çünkü tövbe, kişi hayatında bir dönüm noktasıdır.

Tövbe'nin anlamı; yanlışla yol açan düşünce ve davranışlarını terk edip, kendini iflah edecek (korktuğundan emin olmasını sağlayacak) bir yaşam tarzına dönmektir.

Bir kişinin tövbe etmesi için önce yanlışını fark etmesi ve ardından pişmanlık duyarak, kararlı bir şekilde o yanlışından doğru olana dönmeye azmetmesi gerekir.

Tövbe etmekle kişi fitratına (yaratılış amacına veya doğasına) aykırı olan yaşam tarzını terk edip, seçimini uygun olana dönmekten yana yapmış olur.

İnsanın doğasına uygun olan ise, “**Muhakkak ki Ben yüzünde bir halife kılacağım**” âyeti gereğince, halife olarak yaratılışının hakkını verecek bir yaşam sürmesidir. Başka bir ifadeyle, bedensel varlık olduğu fikrini destekleyen fiilleri terk edip, gerçek kimliğinin gereklerine uygun bir

biçimde işlerini yürütmesidir.

Bu sayede kişi, kendini beden kabul etmenin türlü kayıtlarından (azap ve ıstıraplarından) kurtarır ve **ruhânî** (ilâhî özelliklerin tecellî ettiği şuursal) bir varlık olmanın getirisi **kudsiyet** (zâtî hakikatının her türlü kayıtlardan beri olması hazzı) ile ferahlar.

Ayrıca her insanda ruhâniyet açığa çıkmak için fırsat kollar. Çünkü bu insanın doğasında olan, fitrî bir özelliktir. Dolaşısıyla özünün gereğini yaşatacak en basit bir eylem bile, kişinin hayatında önemli bir dönüm noktası olabilir. Nitekim, **“Kulum bana bir karış yaklaşırsa ben ona bir zira yaklaşırım”** Hadis-i Kudsi’si bu anlamda söylenmiştir.

Ø

Rahmân’ın kullarına gayblarından vadettiği, ADN (tecelli-i sıfat) cennetleridir... Muhakkak ki O’nun bildirdiği yerine gelmiştir. (19.Meryem: 61)

“Rahmân”, Allâh’ın Esmâ’sıyla (kendini tanımlayan vasıflarıyla) insan beynindeki potansiyel varlığıdır ve bu potansiyel kendini açık ettiği (yani, beyinde işler devrelere dönüşüp, fiil düzeyinde kendini gösterdiği) kadarıyla bilinebilir. Buna mukabil kapalı kalan yönüyle sonsuz olduğundan **“gayb”**dır (bilinmez).

“Gayblarından vadettiği, ADN (tecelli-i sıfat) cennetleri”, beyindeki ilâhî potansiyellerin şuurda hissettirdiği ve yaşadığı aşkın deneyimlerdir.

İnsan beyni, sadece bedene karşılık gelen kuvvelerden ibaret bir yapı olmayıp; evrenin tüm boyutlarına adapte olacak es-

nek bir fitratla meydana getirilmiştir. İşte insandaki bu fitrî özelliğin değerlendirilmesi için Rasûl ve Nebiler gelmiştir.

Onlardan gelen bilgiyi anlayıp gereklerine uyduğumuz takdirde, beynimizdeki bastırılan potansiyeller gün yüzüne çıkacak ve biz, beynimizi hak ettiği bir kapasitede kullanmaya başlayacağız. Yani şuarsal bir serbestlik kazanıp, kendimizi beden sınırları (ölümün) ötesindeki evrensel (ölümsüz) yönümüzle tanımak mümkün olacak.

İşte, **Orada lağv** (dedikodu) **değil sadece “Selâm”** (Selâm isminin mânâsı açığa çıkar ve böylece kendi hakikatlerinden açığa çıkan kuvveleri konuşurlar) **işitirler... Orada kendilerinin sabah – akşam, yaşam gıdalarıyla beslenmeleri söz konusudur.** (19.Meryem: 62)

ADN cennetinde olanların yaşam gıdaları **“süt”** ile sembolize edilen **“ledün ilmi”**dir.

Nitekim Kur’ân’da korunanlara vaat olunan cennette dört nehir olduğundan bahseder... Şöyle ki, **“Korunanlara vaat olunan CENNETİN TEMSİL** (misal – benzetme) **yollarını şöyle anlatır: Orada, bayatlamayan SU’dan nehirler, tadı bozulmayan SÜT’ten nehirler, içenlere lezzet veren ŞARAP’tan nehirler, süzme-saf BAL’dan nehirler vardır!”** (47.Muhammed: 15)

İlginçtir ki, Mi’râc öncesinde Efendimiz Aleyhisselâm’a üç ayrı bardak içerisinde **su**, **süt** ve **şerbet** sunulmuş, birini seçmesi istenir ve **“Eğer su alırsan, kendin ve ümmetin de ihtiyaçsız ve kanaatkar olur; sütü alırsan, kendin de ümmetin de sırat-ı müstakim de (doğru anlayış üzere) olur; şerbeti alırsan, kendin de ümmetin de mahrumiyete uğ-**

rar!” diye bir nida gelir.

Efendimiz Aleyhisselâm içinde süt olan bardağı seçince, Cebrail Aleyhisselâm: **“Ya Muhammed, sen fitrî ve tabii olanı seçtin... Sen sırat-ı müstakim üzeresin, ümmetin de bu yolda olacaktır.”** diye buyurur.

Bu işaretlerin anlamı bizlere hazmıyla açılmasını dilerim.

Ø

İşte kullarımızdan çok korunanları (yalnızca fiilerde değil, düşünsel anlamda korunanları) **mirasçı yapacağımız cennet budur!** (19.Meryem: 63)

ADN Cenneti, gidilecek bir mekân değildir. Kendini bedensel varlık kabul etmenin getireceği azap ve ıstıraplarından korunmak için, imanın gereklerine uyanın şuurda yaşadığı bir güven, huzur, mutluluk, sevgi, hayret ve haşyet hâlleridir.

Âyetteki **“cennetLER”** ifadesi, imana dayalı bir yaşamın getirisi türlü düşünsel zevkler anlamına söylenmiştir.

Ölümlü bedenün dünyevî zevkleri geçicidir. Buna mukabil ölümsüz bir şuur olan insanın Allâh'ta kendini tanıma zevkine had yoktur.

Evet... **Korunanlar için de cennet yaklaştırılmıştır... Zaten uzak değildir.** (50.Kaf: 31) **“Bu vadolduğunuzdur” denir, hakikatine yönelip bu hâlini koruyanlara.** (50.Kaf: 31)

Doğrusunu Allâh bilir.

BÖLÜM 7

SÛRENİN DEVAMI

Biz sadece Rabbinin hükmüyle tenezzül ederiz (boyutsal geçiş)! Bilgimiz dâhilinde olan ve olmayan ve bunların ötesindeki her şey O'na aittir! (19.Meryem: 64)

Semâların, arzın ve ikisi arasında olanların Rabbidir... O hâlde O'na kulluğunu fark et ve O'nun ibadetine sebat et... O gibisini duyup bildin mi hiç? (19.Meryem: 65)

İnsan der ki: “Ben öldükten sonra ölümsüz olarak mı çıkarılacağım?” (19.Meryem: 66)

O insan, daha önce o yok iken onu yarattığımızı hatırlamaz mı? (19.Meryem: 67)

Rabbine yemin olsun ki, onları şeytanlarla beraber haşredeceğiz... Sonra onları elbette Cehennem'in etrafında dizüstü çökmüş hâlde bulundururuz. (19.Meryem: 68)

Sonra da her gruptan, onların azgınlık ve isyan itibarı-

la Rahmân'a inkârda en katı olanlarını çekip çıkarırız (ateş için). (19.Meryem: 69)

Zira ateşte yanmayı kimler hak etmiştir biz iyi biliriz. (19.Meryem: 70)

Sizden Cehennem'e uğramayacak hiç kimse yoktur! Bu Rabbinin kesinleşmiş bir hükmüdür. (19.Meryem 71)

Sonra korunanları (korunmanın getirisi, nûrânî kuvve sahiplerini) **kurtarırız; nefsine zulmedenleri de dizüstü orada bırakırız.** (19.Meryem: 72)

Onlara delillerimiz açık açık okunup bildirildiğinde, hakikat bilgisini inkâr edenler, iman edenlere: “İki firkanın hangisi makâm itibarıyla daha hayırlı ve meclisi daha iyidir?” dedi. (19.Meryem: 73)

Onlardan önce, nice nesilleri helâk ettik ki, onlar zenginlik ve görünüş itibarıyla daha iyidiler. (19.Meryem: 74)

De ki: “Kim dalâlette ise, Rahmân ona mühletini uzat-sın! Nihayet kendilerine vadolunanı -azabı veya o saat-i (ölümü veya kıyametin kopuşunu)- görecekleri zaman, kim daha şerhli ve ordusu itibarıyla kim daha zayıf, anlayacaklar!” (19.Meryem: 75)

Allâh doğru yolda olanların hakikat bilgisini arttırır! İmanın gereği fillerin getirileri Rabbinin indinde hem sevap olarak hem de sonucu itibarıyla, daha hayırlıdır. (19.Meryem:76)

O işaretlerimizi inkâr eden ve: “Kesinlikle bana mal ve çocuk verilir” diyen kimseyi gördün mü?” (19.Meryem: 77)

Gayba ait bilgisi mi oldu yoksa Rahmân'ın indinde bir söz mü edindi? (19.Meryem: 78)

Hayır! Biz onu söylediğini kaydedeceğiz ve onun için azabını, uzattıkça uzatacağız. (19.Meryem: 79)

Dediklerini yitirir de, biz onun vârisi oluruz... Ve o, bize tek başına gelir. (19.Meryem: 80)

Kendilerine üstünlük edinsinler diye Allâh dûnunda tanrılar edindiler. (19.Meryem: 81)

Hayır! (O tanrıları) onların tapınmalarını inkâr edecek ve onların karşıtı olacaklar! (19.Meryem: 82)

Görmedin mi biz şeytanları, hakikat bilgisini inkâr edenler üzerine irsâl ettik de onları (vehimlerini tahrik ederek) oynatıp duruyorlar. (19.Meryem: 83)

Onlar için acele etme... Biz onlar için gün sayarız. (19.Meryem: 84)

Korunmuş olanları, ikrama nail olmuşlar olarak Rahmân'a haşrettiğimiz süreçte! (19.Meryem: 85)

Suçluları da suya hasret olarak Cehennem'e sevk ettiğimizde! (19.Meryem: 86)

Rahmân'ın indinde ahd edinmiş (hakikati olan bir kısım Esmâ kuvveleri kendinden açığa çıkmış) olandan başkası, şefaata edemeyecek! (19.Meryem: 87)

“Rahmân çocuk edindi” dediler! (19.Meryem: 88)

Andolsun ki pek çirkin bir şey yaptınız. (19.Meryem: 89)

Bu yüzden neredeyse semâlar çatlayacak, arz yarılacak

ve dağlar yıkılıp düşecek! (19.Meryem: 90)

Rahmân'a çocuk nispet etmelerinden ötürü! (19.Meryem: 91)

Rahmân'a çocuk edinmek gibi bir kavram yakışmaz. (19.Meryem: 92)

Semâlar ve arzda kim var ise Rahmân'a kulluk eder! (19.Meryem: 93)

Andolsun ki (Rahmân) onları çok yönlü tüm detaylarıyla bilir! (19.Meryem: 94)

Onların hepsi, kıyamet sürecinde O'na Tek olarak gelir. (19.Meryem: 95)

İman edip imanın gereğini uygulayanlara gelince, Rahmân onlar için bir sevgi oluşturacaktır. (19.Meryem: 96)

Biz O'nu, O'nunla korunanları müjdeleyesin ve inatçı bir topluluğu da O'nunla uyarasın diye, senin anlatımınla kolaylaştırdık. (19.Meryem: 97)

Onlardan önce de nice nesilleri helâk ettik... Onlardan herhangi birini hissediyor yahut onların fısıltılarını işitiyor musun? (19.Meryem: 98)

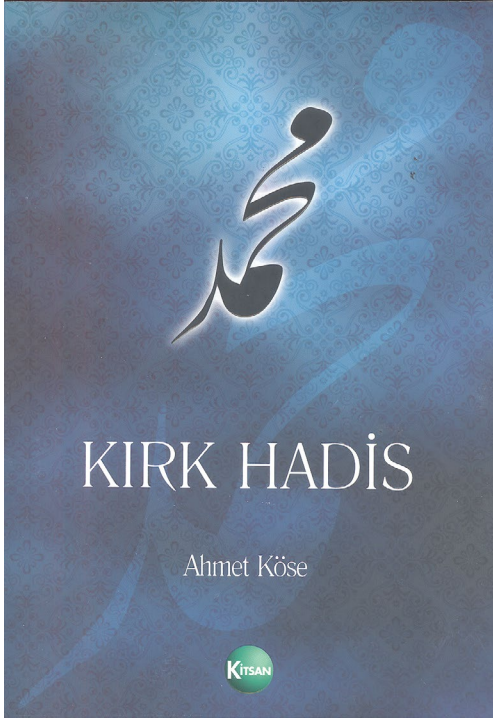
*Beyin bilgisinden tasavvufun
derin sırlarına*

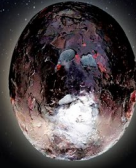
UYANIŞ

Ahmet Köse

OLUŞUM

*Kâbe'nin doğu köşesindeki siyah taşın
gizeminden hareketle, füsit bir daire içinde debelenen
o "ilkel" varlığın insana çevirme hikâyesi.*

Ahmet Köse

